

NIEUWE AVONTUREN

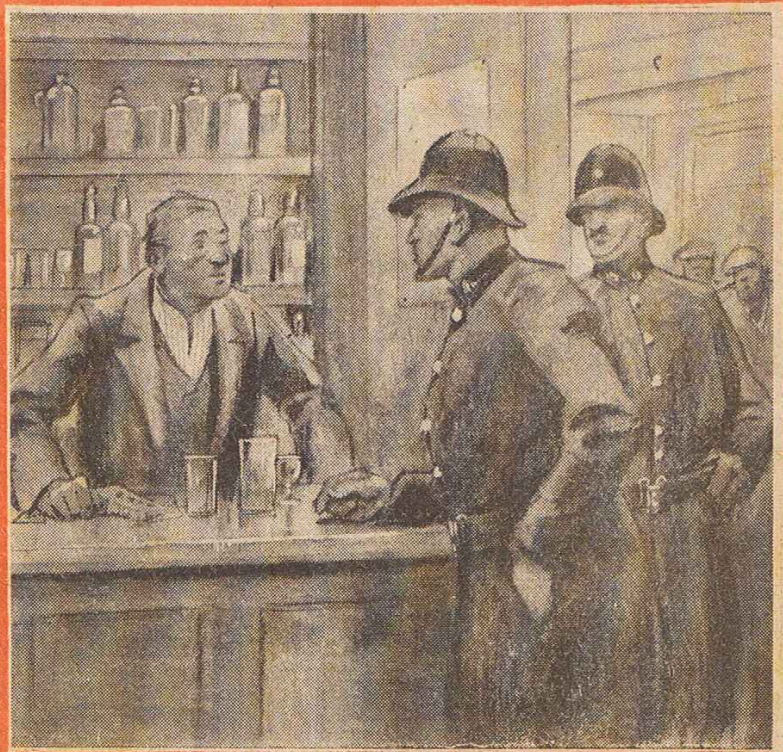

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Nr. 2040

„ILONA de avonturierster“

NEDERLAND: 35 Ct
BELGIE: 5 Fr
verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DE ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL — PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM
Exploitant voor België „IN DEN OUDEN WINDMOLEN”, HASSELT (BELGIË)

NIEUWE SERIE

ILONA, de Avonturierster

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK I

EEN GEHEIMZINNIGE OPDRACHT

In een der smalste straatjes van Whitechapel ongeveer in het midden en niet ver van de Theems gelegen, bevindt zich een zeer oud wijnhuis, waarvan de eigenaar verzekert, dat het reeds in een der eerste romans van Dickens met name genoemd wordt en wordt aangeduid als „De Lederen Flesch”, maar dat, hoe dan ook de naam mag zijn en of het inderdaad voorkomt in een van Dickens' boeken of niet, bij de politie in een zeer slechte reuk staat.

Er komen daar veel matrozen, stokers, donkeymen van de talloze schepen, die op Londen varen en die daar op hun wijze pret komen maken met de twee of drie verlepte vrouwen, die zij daar vast kunnen aantreffen, even vast als de slechte whiskey en het verschaalde bier.

Anderen brengen ook hun vrouwelijk gezelschap mee en dat is dikwijls reeds voldoende, om heftige twisten te veroorzaken.

Dat zeevolk echter vormt lang niet het ergste en gevaarlijkste deel van de bezoekers. Neen, de kroeg van Jake Rednose, die zijn bijnaam met ere draagt, want zijn neus, die inderdaad vuurrood is, valt daarenboven door zijn grootte op, is in de allereerste plaats berucht en zelfs gevreesd bij de politie, omdat dit kleine, onzindelijke, muf riekende huis te boek staat als

een geheim dievenhol, waar het gevaarlijkste gespuis pleegt te komen, om er te beraadslagen onder het vaderlijk en welwillend oog van den roodneuzigen Jake, die een heler is, zo zeker als er maar ooit in Whitechapel een bestond, zonder dat de politie hem echter tot haar grote spijt ooit „iets heeft kunnen maken”, zoals Jake het zelf trots uitdrukte.

De gelagkamer is vrij groot, heeft een twaalf-tal tafeltjes, ongeveer drie dozijn stoelen, er staat een gramfoon, die welwillend begint te spelen als men een halve stuiver in zijn muil stopt en heel vaak zit er een straatmuzikant op zijn harmonica te spelen, want violen duldt Jake niet in zijn zaak. „Die zijn te jankerig”, vindt hij.

Het staat vast, dat de heren boeven niet in dat lokaal beraadslagen. Waar zij het dan wèl doen — ja, dat zou de politie gaarne willen weten, ze was er echter nog nooit achter kunnen komen. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat zij er geen moeite voor heeft gedaan, want het tegendeel is waar, het zij ter ere van Londens politie erkend.

Omstreeks tweemaal in de maand, maar op ongeregelde tijdstippen, doen zes of soms wel twaalf van de stevigste agenten, onder aanvoering van een brigadier, die tevens scherpschutter is, een inval in de zaak van Jake, die dat al

gewend is en rustig, grijnslachend achter zijn buffet blijft staan en soms, bij toeval, knippen zij er wel eens een inbreker, een dief, of een enkele maal een moordenaar, naar wien gezocht werd en met die oogst moeten zij zich dan maar tevreden stellen; want zelfs de meest optimistische politiechef zou onmogelijk in staat zijn die paar arme drommels „een bende” te noemen!

En toch wist de politie met zekerheid, dat daar in het oude huis in dat donkere slop vrij dikwijls wel dertig van de geduchtste en gevaarlijkste schavuiten bijeen kwamen en zij zouden zich zeer gelukkig hebben geacht, die hele troep met één enkele slag te vangen.

Maar of zij wachtposten uitzette, geduldig op de loer lag, spionnen afzond — het hielp alles niets. De neus van Jake mocht groot zijn en rood — hij was daarentegen ook heel fijn en het leek wel alsof hij op een afstand de politiemannen rook, die in burger gekleed of als matroos vermomd, zijn kroeg binnenstapten. Ontdekte hij er zo een, dan stond de man in een ommezien weer op straat, of er die nacht iets te doen zou zijn of niet en Jake zei hem ronduit, dat hij geen potkijkers en verklikkers in zijn wijnhuis duldde.

Die avond nu had Jake zeker geen klagen over de klandizie, want geen plaatsje was onbezet in de gelagkamer, er werd flink gedanst op het kleine dansplankier en zelfs bij het buffet verdrongen zich de dorstige matrozen.

Maar de eerste de beste burger uit meer westelijk gelegen streken van Londen, die hier toevallig zou zijn binnen getreden, zou waarschijnlijk haastig rechtsomkeert hebben gemaakt, want het uiterlijk van een deel der bezoekers en zelfs een tamelijk groot deel, lokte alles behalve tot nadere kennismaking. Het leek wel alsof alle liederlijkheid, alle dierlijke driften, alle lage hartstochten en misdadige begeerten van geheel het East End hier scheen geconcentreerd te zijn, gesteld tot een walgelijke kern van ondeugd en gemeenheid. Alle gezichten weerspiegelden dat, het was te horen in iedere lach, het was te zien in de minste blik.

Er waren die avond een viertal vrouwen, behalve wat Jake „de vaste bezetting” noemde, van wie de jongste nog bijna een kind was, bleek en mager, maar met grote, hongerige ogen en de oudste een opgedirkte vrouw van een jaar of veertig met nagemaakte juwelen, kunstzijden kousen en een hoge, geaffecteerde stem, maar die er ondanks haar schmink en haar poeder zeker tien jaar ouder uitzag, met haar doffe ogen en de rimpels om haar mond. Eertijds was zij misschien mooi geweest, nu was zij niet veel meer dan een wrak. Op dat tijdstip was Jolly Mary de erkende vriendin van Jim Tiger, een van de gevaarlijkste inbrekers van geheel de wereldstad, met wien de justitie nog steeds een appeltje te schillen had. Die zat nu naast haar, op

zijn Zondags, met een schoon boord aan, een grasgroene das, een splinternieuw confectiepak, kanariegele schoenen en het onvermijdelijke bolhoedje, zonder hetwelk de echte Cockney het niet schijnt te kunnen stellen.

Hij was een zware, grof gebouwde kerel met knuisten als voorhamers, de kaken van een roofdier en kleine, scherpe oogjes, diep weggezonden in de kassen, die alles schenen op te merken en die zo onrustig waren als de ogen van een muis buiten haar hol.

In hun gezelschap waren Pola Titulescu, een Roemeense en dat was juist het jongste lid van het gezelschap, iets ouder dan zestien jaar, en uit haar vaderland meegenomen door een slecht sujet, reeds een jaar geleden, dat haar aan haar lot had overgelaten, in het hartje van de reusachtige wereldstad, waarop zij al heel spoedig van kwaad tot erger was vervallen. Zij lachte en schertste met een slungelachtigen jongen van een jaar of twintig met een vossengezicht en sluijk, rossig haar, die luisterde naar de naam van „Lange Joop” en een ijverig, veel belovend leerling was van Jim Tiger, tot wie hij vol eerbied opzag. Lange Joop had dezer dagen juist zijn proefstuk verricht en daarover spraken zij nu op gedempte toon, toen er plotseling een luide kuch door de gelagkamer klonk, van de kant van het buffet.

Het was Jake Rednose, die plotseling last van zijn keel had gekregen.

Bliksemsnel keek Jim Tiger op en de ogen van de twee mannen ontmoetten elkander. De inbreker stond vlug op, liep in de richting van het buffet en was het volgende ogenblik uit de gelagkamer verdwenen — maar niet door de straatdeur. Die ging een paar seconden later open en verleende doorgang aan twee krachtig gebouwde politieagenten.

Plotseling viel er een stilte. Zelfs de matrozen, die zich niets te verwijten hadden dan misschien een weinig dronkenschap, kwamen onder de indruk en hielden even op met schreeuwen en zingen. Midden in een maat brak de harmonica-speler, een klein, zwaarlijvig man met een puisterig gezicht en volkomen kaalhoofdig, zijn wijsje af.

Jake was druk bezig met het schoonmaken van enige bierglazen en scheen de enige te zijn, die de agenten niet dadelijk zag. Deze lieten langzaam hun blikken in het rond gaan, spiedend in de duisterste hoekjes en liepen toen naar het buffet.

De oudste hunner vroeg, met zijn ellebogen op het zink leunend:

— Zeg Jake, Tiger soms gezien van avond?

— Ik? Van avond? Neen hoor, zover heb ik het niet gebracht! Zoeken jullie Tiger?

De agent gaf zich niet eens de moeite om te antwoorden. Hij was een oude rot, lang bij het

vak, hij kende Jake op een prik, alle bewegingen op zijn gemene tronie en hij wist op datzelfde oogenblik met volkomen zekerheid, dat Tiger er geweest was en dat hij hem gesnapt zou hebben, als hij tien seconden vroeger was binnen gekomen, of, beter gezegd, als hij zich tien seconden langer buiten het spiedend oog had weten te houden van den man, die altijd bij de deur stond en scherp uitkeek naar verdachte uniformen, om dan onmiddellijk Jake door een vooral bepaald sein te waarschuwen.

Hij keek den kroegbaas alleen maar eens aan, floot zachtjes even, kwam uit zijn leunende houding overeind en zei kortaf:

— Jammer! We hadden graag een paar woorden met hem willen wisselen! Nu, dan maar een volgende keer! Ze hadden ons gezegd, dat hij hier was. Zeker een vergissing. Dag allemaal!

En met die woorden gingen de agenten weer heen, wel wetend, dat het volstrekt geen nut had, het huis te gaan doorzoeken. Zij hadden herhaaldelijk deel genomen aan invallen en zij kenden het van de kelder tot de zolder. Zij zouden Jim Tiger heel zeker niet vinden.

Inwendig waren zij woedend, omdat zij ditmaal bijna geslaagd waren, maar zij hielden zich kranig, toonden er niets van en wandelden schijnbaar kalm weer heen.

Nauwelijks was de deur dicht, of het rumoer, het gelach, het zingen en dansen begon opnieuw.

Er konden ongeveer vijf minuten verlopen zijn sedert het vertrek van Tiger, toen de straatdeur opnieuw openging en een haveloze jongen binnentrad met één bruin oog en één blauw. Het blauwe had hij niet van de natuur, dat was maar een toevallige omstandigheid, omdat hij die middag een meningsverschil had gehad met een van zijn kameraden.

Hij scheen iets in de hand te hebben, een briefje en keek enige tijd zoekend rond, totdat hij toestapte op een tafeltje, niet ver van het buffet, waaraan twee mannen gezeten waren, ieder met een glas bier voor zich en die er haveloos, vermoeid en vuil uitzagen. De grootste, die ook de oudste scheen te zijn, had een scherp getekend gezicht, maar zijn ogen waren hol en de uitdrukking van zijn gelaat had iets wanhopigs.

Op dezen man nu ging de jongen regelrecht toe, sprak even met hem, gaf hem het briefje, kreeg een sigaret als beloning en liep, schel fluitend, weer naar de straatdeur, hetgeen hem op een schop te staan kwam van Jake Rednose, die volstrekt niet wilde toestaan, dat iemand de muziek van zijn harmonica-speler bedierf en die hij noodlottigerwijze juist in zijn baan vond.

De man met het sombere gezicht ontvouwde langzaam het briefje. Zijn ogen kregen een verbaasde uitdrukking. Hij las:

„Als jij vijfhonderd pond sterling wilt ver-

dienen, kom dan onmiddellijk naar „Het Vergulde Anker“ aan de overzijde en vraag naar mijnheer Black. Zeg vooral niemand iets van dit verzoek en verbrand of verscheur dit briefje onmiddellijk.“

Geen ondertekening. Het briefje was op een schrijfmachine getikt, maar blijkbaar door iemand, die niet gewend was met een dergelijk instrument om te gaan, want het zal vol fouten en doorhalingen en de schrijver had zeker niet geweten waar hij de hoofdletters en sommige leestekens moest zoeken.

De man verscheurde het briefje echter niet en evenmin verbrandde hij het, maar hij stak het rustig in zijn binnenzak, zei tot zijn makker een paar woorden, stond op, drukte een versleten pet op het hoofd en slenterde de gelagkamer uit.

De man moest hier in de buurt de weg weten, want hij stak regelrecht de straat over en liep toe op een huis, boven welks deur een transparent heen en weer schommelde, dat duidelijk de bestemming ervan aangaf. Het was een verguld anker, hetwelk een opgewekte matroos gezelschap scheen te houden, die aan een tafeltje gezeten was, waarop een glas schuimend bier stond naast een stenen kruik.

De man aarzelde geen oogenblik, maar draaide de kruk van de deur om, ging een gang binnen, deed een paar stappen en kwam toen door een zijdeur in de gelagkamer, waar het tamelijk vol was. Het was eigenlijk een getrouwe copie van de kroeg van Jake Rednose, behalve dat zij veel kleiner was en ook van een veel onschuldiger aard. Het is zeer wel mogelijk, dat dit laatste alleen hieraan was toe te schrijven, dat men nu eenmaal in het huis van Dan Roscoe niet zo gemakkelijk in het geheim kon vergaderen.

De waard stond niet ver van de deur en de man ging dadelijk op hem toe, pakte hem bij een lapel van zijn jas en vroeg:

— Wie is mijnheer Black?

Dan nam hij een stompje pijp langzaam uit zijn mond en antwoordde laconiek:

— Vraag dat aan je grootje! Hij kwam een half uur geleden hier, bleef twintig minuten bij me, ging toen weg en toen hij terug kwam, leende hij Dick van me, om even naar de overzij te gaan en een briefje weg te brengen. Dan ben jij zeker de man, die hij hebben moet, Ahasverus. Hij wacht op je in het opkamertje. Ik zal je bij hem brengen.

— Dat is goed, Dan. Wat ik zeggen wil, heb jij een schrijfmachine?

Dan schrok zo hevig, alsof hem gevraagd werd of hij de Bank van Engeland geplunderd had en hij schudde heftig ontkennend het hoofd en mompelde:

— Ben je gek? Wat zou ik met die vodderij

in huis moeten? Vraag me liever of ik een glas goed whiskey voor je heb!

— Aanstonds misschien! Breng me nu maar eerst bij mijnheer Black.

Mopperend en pruttelend ging de waard de bezoeker voor, de gang weer in, een trapje van vijf treden op, een smal portaal over en toen klopte hij op een deur. Een stem daarbinnen zei op gedempte toon:

— Wacht een ogenblikje!

Er werd een stoel verschoven en toen werd er een sleutel van binnen in het slot rondgedraaid.

De lange man kon op het duistere portaal niet heel veel onderscheiden, maar hij had het gevoel, alsof Dan hem een knipoogje gaf.

Ver achter de deur klonk de stem weer:

— Zo, laat hem nu maar binnen!

De man met de zonderlinge naam legde de hand op de kruk van de deur en trad een klein opkamertje binnen. Het werd nog met gas verlicht, maar het pitje was zo laag mogelijk gedraaid en mijnheer Black had zodanig plaats genomen, dat hij dat kleine lichtje achter zich had en er van zijn gezicht zo goed als niets te zien viel.

Hij zei dadelijk op bevelende toon tot den waard.

— Verdwyn jij maar, vriend!

— Schiet er geen biertje op over? vroeg Roscoe, op een toon van de diepste minachting. Moet dat zo maar op een droogje gaan?

— Verdwyn, kerel! Je zult behoorlijk worden betaald, laat dat je voldoende zijn!

Brommend ging Dan weg en zodra de deur dicht was, wees mijnheer Black op een stoel, vlak tegenover hem, maar aan de overzijde van de vrij grote vierkante tafel en zei:

— Ga zitten, vriend. Het is mogelijk, dat ons gesprek tamelijk lang, maar ook dat het zeer kort zal duren. Maar ga in ieder geval zitten.

Ahasverus merkte op, dat de stem beschaafd klonk en ook, dat zij scheen te behoren aan een man, die gewend was, te bevelen. Van zijn kleren viel echter al heel weinig te bespeuren. Hij droeg een lange regenjas met pellerine, of-schoon die kledingstukken reeds lang uit de mode zijn en die was van onder tot boven dicht geknoopt. Hij droeg een bril of lorgnet, want nu en dan zag men het glanzen van de glazen, als de man even het hoofd bewoog.

Zijn trekken echter waren in een bijna volkomen duisternis gehuld en het was onmogelijk te zien, of hij jong of oud was en zelfs niet of zijn haar grijs was of zwart, want hij had zijn hoed met brede rand opgehouden.

Hij bleef den bezoeker, wiens gelaat flauw beschenen werd door het gaspitje, wel een minuut lang aandachtig opnemen en begon toen:

— In ieder geval — van al het tuig, dat daar zat bij mijnheer Rednose, ben jij stellig de enige

man, van wie te verwachten is, dat hij bruikbaar is voor mijn doel. Al die anderen zijn laf, of stom, of onhandig — tenminste als ik nog verstand heb van iemands uiterlijk. Daarenboven — jij bent wel tot alles besloten, is het niet?

— Tot alles! antwoordde Ahasverus eenvoudig.

— Dat dacht ik wel! Ik vlei mij, dat ik wel enige gelaatskennis bezit! Hoe is je naam?

— U kunt mij Ahasverus noemen, zoals 't ook de anderen doen. Ik ben 'n tweede Wandelende Jood. Nu en dan duik ik hierop - maar niet vaak. Wilt u uiteenzetten, wat u van mij verlangt?

Mijnheer Black antwoordde niet aanstonds, maar opnieuw boorde zich zijn blik achter de fonkelende glazen in die van den man tegenover hem.

Toen begon hij langzaam:

— Kun je je gevallen indenken, waarin het leven van een mens ongeveer vijfhonderd pond sterling waard is?

— Ik ken gevallen, mijnheer, waarin een mensleven geen oortje waard is! antwoordde Ahasverus rustig.

— Kun je je voorstellen, dat het bestaan van enig mens voor een ander zo duldeloos wordt, zo onuitstaanbaar, dat hij aan dat leven tot iedere prijs een einde wil zien gemaakt?

— Tot iedere prijs? U meent tegen betaling van vijf honderd pond?

— Dat is waar, dat vergat ik! Ik noemde in mijn briefje een vast bedrag! In de haast. . . .

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Black, maar u hebt zich volstrekt niet overhaast! U liep met dat briefje al een paar dagen in uw zak.

— Hoe weet je dat, man? vroeg de ander scherp en plotseling was een staalharde klank in zijn stem gekomen.

— Omdat het briefje getypt is en omdat u hier, noch ergens anders in deze wijk een schrijfmachine hebt kunnen vinden. En het is een goede en ook een splinternieuwe machine geweest, dat is duidelijk te zien aan de letters! U bent tenslotte een leek en dit was waarschijnlijk de eerste maal dat u op een schrijfmachine geschreven hebt!

Het bleef geruime tijd stil en toen klonk weer de stem van mijnheer Black, afgemeten:

— Jij bent verbazend schrandere, vriend. Als het maar niet blijkt, dat jij voor ons doel wat al te schrandere bent. Zeg mij eens — zou je opzien tegen het doden van een mens?

— Dat hangt ervan af! Er kunnen zich omstandigheden voordoen.

— Laten wij niet om de zaak heenpraten, viel mijnheer Black hem kortaf in de rede. Luister dan. Ik — treed op uit naam van iemand anders, die geheel buiten de zaak moet blijven. Het bestaan van die persoon wordt geheel vergald en vergiftigd door — een vrouw. Ik kan niet inzien, dat nadere bijzonderheden je belang zou-

ILONA, DE AVONTURIERSTER

den inboezemen. Maar ik heb je gadeslagen, in de kroeg van Jake en ik geloof in jou de man te hebben gevonden, die ik nodig heb. Om kort te gaan — die vrouw moet verdwijnen, wat het ook kost!

— Al moest het vijfhonderd pond kosten! zei Abasverus met een kort lachje.

— Mij dunkt, dat dat in jouw geval een zeer hoog bedrag is! wees mijnheer Black hem terecht. Kort en goed — ben je bereid om tegen betaling van dat bedrag een vrouw, die ik je zal aanwijzen, snel, zonder opzien en afdoende uit de weg te ruimen?

HOOFDSTUK II

DE VAMPIER

De diepliggende ogen van Ahasverus poogden vruchteloos iets te lezen op het in duisternis gehulde gelaat van den man, die op zulk een rustige wijze dat vreselijke voorstel deed.

Pas na enige ogenblikken antwoordde hij:

— Ik ken voorbeelden, mijnheer Black, dat er moorden zijn gepleegd, om een paar pond en zelfs voor een fles jenever. En ik erken, dat vijf honderd pond sterling voor een man in mijn omstandigheden een zeer groot bedrag uitmaken — bijna een fortuin.

— Dus — je neemt het aan? vroeg mijnheer Black, levendiger dan hij tot dusverre gesproken had.

Ahasverus keek de vrager een ogenblik peinzend aan en niets op zijn scherp getekend gelaat verried, dat de vraag hem geschokt had. Hij trommelde even met zijn vingers op het tafelblad en antwoordde toen:

— Ik zou wel enige bijzonderheden willen weten! In welk opzicht heeft de vrouw misdaan?

— Misdgaan? Zij is een duivelin, een vampier, die het hartebloed van de mensen uitzuigt! Zij vangt eerst een man in haar netten en zij kiest haar slachtoffers goed, dat verzeker ik je en zuigt hem dan langzaam uit en hij spartelt vruchteloos in haar greep. Zij perst hem leeg, tot er niets meer van hem over is dan de huid! Zij bezit geheimen van hooggeplaatste mannen, die de dwazen haar hebben verklapt in ogenblikken van zinsverrukking en soms eenvoudig, omdat zij er naar vroeg en zij geen weerstand konden bieden en in het bezit van die geheimen, is zij machtiger dan iemand in deze stad en zij zou ministers ten val kunnen brengen, als zij dat verkoos, hen voor goed belachelijk maken — misschien wel tot misdadigers en laffe verraders stempelen!

Ahasverus zei langzaam:

— Ik dacht, dat zo iets alleen maar in romans voorkwam.

Mijnheer Black haalde minachtend de schouders op en herhaalde:

— In romans! Laat ik je zeggen vriend, dat geen enkele roman aan vreemdheid kan haler bij het zonderlinge van sommige werkelijkheden! Het kan voorkomen, dat een land van millioenen inwoners zich geregeerd waant door een krachtige regering van mannen — en het is een mooie vrouw, die regeert en de mannen zijn slechts ledepoppen, gevuld met zaagsel en die bewegen, naar mate zij aan de touwtjes trekt!

— Hoe ziet zij er uit, die vrouw?

— Groter dan de middelmaat; zij is zeer waarschijnlijk een Hongaarse, maar dan een blonde, dat wil zeggen, van de gevaarlijkste soort. Zij is slank en zij loopt als een vorstin.

— Hoe is haar leven?

— Een aaneenschakeling van geheimzinnigheden! Zij bewoont een prachtig huis in Drury Lane, maar soms verdwijnt zij gedurende enige weken en ik weet zeker, dat zij zich dan temidden van de misdadigers van deze stad ophoudt. Zij heeft een verfijnde smaak, zij is wreed als een tijgerin, zij heeft een zeldzame wilskracht en haar schoonheid is eenvoudig fabelachtig. Eens heb ik haar gezien en ik kan mij begrijpen, dat mannen voor haar bezweken zijn, die zich onaantastbaar waanden.

— Daaruit moet ik afleiden, dat niet gij zelf de man zijt, die redenen hebt om haar naar de andere wereld te wenschen?

— Neen, antwoordde mijnheer Black kortaf, het is een familielid, dat mij zeer na staat. Hij verkeert in een vreselijke positie. Het is mij onmogelijk, je daaromtrent nader in te lichten. Die vrouw kent zaken en wist zelfs enige brieven machtig te worden, die hem moreel ten gronde kunnen richten en hem in geheel Engeland onmogelijk kunnen maken, indien zij worden gepopenbaard.

— Hoe is de naam van die vrouw?

— Ilona Etchevary.

— Kan de politie u in deze zaak niet helpen? Mijnheer Black keek de vrager scherp aan en zei op harde toon:

— Ik hoop toch niet, dat ik bij geval met een gek te doen heb? De politie? Maar het is waar, je kent haar niet! Nu dan, ik wil je zeggen, dat de politie zich even lief aan de persoon van onzen geëerbiedigden koning zou vergrijpen dan aan dat schepsel! — Wel man, zij heeft connecties in de hoogste kringen, zij heeft machtige beschermers, die nog niet weten, dat zij misschien eenmaal zelve bescherming nodig zullen hebben en daarenboven zou niemand bewijzen tegen haar te berde durven brengen. Een paar woorden van haar, een paar lettertjes van een welbekend handschrift, in haar bezit geraakt — en zij zou een schandaal kunnen verwekken, waarbij die in Jemen van de laatste tijd slechts kinderspel schijnen, de moeite van het noemen niet waard.

— Hebt u zelf bewijzen?

— Neen. Ik heb getracht ze in handen te krijgen. Ik heb inbrekers in haar huis gestuurd. Een hunner werd gedood door de elektrische stroom, de ander half verscheurd door een woeste waakhond. O, zij is sluw, vastberaden en tot alles in staat!

Ahasverus floot zachtjes en zei nadenkend:

— Dat schijnt dus een katje te zijn, dat men niet zonder handschoenen aanpakt. Wel, ik heb lust om met haar kennis te maken!

— Als die kennismaking dan maar uitloopt op haar dood! en niet op die van jou, hernam mijnheer Black, grimmig. Liederen, zoals zij, moest men als dolle honden mogen afmaken. Zij vergiftigen de maatschappij en brengen de smetstof in een gezond lichaam!

Ahasverus wierp de ander een zonderlinge blik toe en zei, half in zich zelf:

— Ik geloof niet, dat het lichaam, dat u bedoelt, zo heel gezond is. Maar dat daargelaten. Geef mij haar nauwkeurig adres. En vóór wij verder gaan — wie of wat waarborgt mij, dat ik inderdaad de som zal ontvangen, die u op haar hoofd stelt?

— Het is waar, je hebt volstrekt geen reden om mij te vertrouwen, hernam mijnheer Black. Je schijnt mij zeer schander toe en je hebt natuurlijk al begrepen, dat mijn naam niet Black is.

De ander vergenoegde zich, zijn schouders op te halen en de man tegenover hem ging voort:

— Je behoort enige zekerheid te hebben. Daarantegen zal ik je ware naam moeten weten. Ik zal dan op jouw naam het bedrag storten bij een bank en je kunt het daar afhalen, zodra ik het bericht gelezen heb, dat Iлона Etchevary dood is.

Ahasverus stak een sigaret tussen zijn lippen en het volgende ogenblik streek hij snel een lucifer aan.

De rosse gloed verlichtte voor korte tijd het gelaat van de twee mannen. Toen blies hij een dikke rookwolk uit, doofde de lucifer, stond rustig op en zei:

— Ik zie er van af. Ik geloof niet, dat ik de man ben, die u zoekt.

Mijnheer Black was eveneens opgestaan en zijn stem klonk schor, toen hij zei:

— Ben je soms laf, oude man?

— Neen, dat geloof ik niet — laten wij zeggen, dat ik vijfhonderd pond sterling toch wel wat weinig vind voor het leven van een mens, mijnheer — mijnheer Black.

— Mijn lastgever wil tot zevenhonderd pond gaan!

— Dat is heel aardig van uw lastgever, maar ik blijf weigeren! Ik wil u de waarheid wel zeggen — het was alleen nieuwsgierigheid, na de ontvangst van uw briefje, die mij hierheen dreef en die mij bewoog u tot het einde aan te horen. Sluipmoord, mijn waarde heer, is het verachtelijkste wat er bestaat en de man, die er voor wil betalen, is een schurk. Ik heb de eer u te groeten, graaf Percy Macload.

Mijnheer Black slaakte een doffe kreet en bracht de hand naar zijn zak.

— Je hebt me herkend, oude gek, bracht hij er met moeite uit.

— Bij het licht van mijn lucifer! Het is een nadeel voor u, graaf, dat u een gezicht hebt, dat lang in de herinnering blijft!

— En je gelooft, schurk, dat je hier levend wekomt, na wat ik je heb toevertrouwd, nu je weigert en nu je weet wie ik ben?

De hand kwam uit de zak te voorschijn en omklemde een klein voorwerp met een metaalglans.

Maar vóór hij van de kleine browning gebruik had kunnen maken, was Ahasverus terzijde van de tafel getreden en stak bliksemsnel zijn gebalde vuist uit.

De man, die zich Black had genoemd, rolde bewusteloos in een hoek en zijn wapen viel kletterend op de vloer.

Ahasverus keek even naar de zwarte gedaante op de vloer en bukte zich toen, om het wapen op te rapen. Hij wilde het reeds in zijn zak laten glijden, toen hij zich bedacht, een stukje papier te voorschijn haalde en daarop met potlood het merk en het fabrieksnummer van het wapen noteerde, dat hij vervolgens op de tafel neerlegde. Het stukje papier stak hij in zijn zak.

Zonder zich verder om mijnheer Black te bekommeren, ging hij rustig het vertrek uit, daalde het trapje af en ging door de gang weer de straat op, langs de deur van de gelagkamer, die op een kier stond.

Hij stak de straat over, maar toen hij halverwege was ongeveer, bleef hij plotseling stil staan. Een eind verder in de straat stond een voertuig, dat hij als goed Londenaar onmiddellijk herkende. Het was een patrouillewagen van de politie, waarmede men ook wel gevangenen transporteert.

Dit was nauwelijks tot hem doorgedrongen of

de deur van Jake Rednose's kroeg vloog rinklend open en twee sterke politieagenten worstelden zich naar buiten, met Jim Tiger tussen zich in, die zich woedend verzette, terwijl Jolly Mary zich krijsend vastklampte aan de arm van een der agenten, terwijl een derde haar trachtte los te rukken. Daarachter kwamen nog meer agenten en enige cafébezoekers en dat alles golfde heen en weer, van links naar rechts, als een wild bewogen zee, totdat een der agenten er op praktische en afdoende wijze een einde aan maakte, door den spartelenden inbreker met zijn gummiknuppel op het hoofd te slaan, niet zonder hem eerst zijn pet te hebben afgenomen. Dat was dus zeker een agent, die ervaring had van de hardheid van Tigers schedel. De slag kwam goed aan en Tiger werd van een worstelend mens plotseling een soort van slappe zoutzak, die de agenten op een drafje naar de wachtende auto sleepten.

Jolly Mary scheen veel lust te hebben, den agent met de knuppel aan te vliegen, maar de jeugdige Pola, die eveneens naar buiten was gekomen, wist haar te kalmeren en het wijnhuis weer binnen te voeren.

Pas toen hij de patrouillewagen zag weggrijden, liep Ahasverus verder.

Op de hoek van het volgende slop stond een man, die de kleren van een sleepboot-kapitein droeg en met dezen man wisselde hij in het voorbijgaan snel en op zachte toon enige woorden.

Toen hij de kroeg van Jake Rednose binnentrad, heerste daar een geregelde opstand en het middelpunt daarvan scheen de man te zijn, die met Ahasverus aan hetzelfde tafeltje gezeten had.

Vier of vijf kerels stonden dreigend om hem heen en schreeuwden hem woedende woorden toe, met opgeheven vuist.

Maar niet zodra hadden ze Ahasverus gezien, of er viel een stilte en „Lange Joop” trad langzaam op hem toe, zijn rechter vuist gewapend met een boksbeugel, zijn hoofd gebogen en zijn kleine ogen loenzend van giftige haat en wraakzucht.

Op doffe toon begon hij:

— Weet jij er misschien meer van, zeg, zwer-
ver? Ben je er goed voor betaald, voor je
gemene streek?

— Neem mij niet kwalijk, waar gaat het over?
vroeg Ahasverus zeer kalm.

— O, weet mijnheer dat niet? Dan zal ik
mijnheer even inlichten! Tiger was de eerste
maal vrijgelopen, toen de klabakken naar hem
kwamen zoeken en hij kwam weer binnen en
een kwartier later kwamen de blauwe jongens
al weer hier, maar toen was er niemand aan de
deur om Rednose te waarschuwen. En hij werd

gesnapt. Wat was dat voor een briefje, dat ze
jou kwamen brengen?

Ahasverus trok zijn wenkbrauwen hoog op
en antwoordde uit de hoogte:

— Dat gaat je geen steek aan, jij magere
ezel! Maar laat ik je zeggen, dat ik niets te
maken heb met de arrestatie van Tiger, even-
min als mijn vriend.

In hevige woede schreeuwde „Lange Joop”:

— Je liegt, oude schelm! Ik verdenk jou al
lang met je smoesjes, met je stiekeme manieren!
Jij bent de klabakken gaan waarschuwen en
jij hebt de wachtpost van de deur weggelokt! Ik
zal jou laten zien, hoe we hier verklikkers
behandelen!

Hij hief de hand op met het gevaarlijke, pun-
tige wapen, om er den ouden man mee in het
gezicht te slaan, maar zover kwam hij niet, want
tot zijn grote verbazing vond hij zich zelf een
seconde later terug bij de poot van een tafel,
met een dik gezwollen oog, dat hem heftig pijn
deed en een neus, die niet meer volkomen
recht was.

Maar dit was dan ook het sein tot een alge-
meen gevecht en zes of zeven mannen, vrienden
van Tiger, keerden zich, sommigen zelfs met
messen gewapend, tegen Ahasverus en zijn
makker, die er in geslaagd waren, zich bij elkaar
te voegen.

En tot hun stomme verwondering zagen de
matrozen en de andere bezoekers hoe die schijn-
baar zo gebogen en oude man vocht als een
schooljongen, met bliksemsnelle uitvallen, die
ook altijd raak waren en handige ontduikingen.

Zijn vriend gaf hem maar heel weinig toe en
de eerste, de beste slag die hij toebrecht, reti-
rerend naar de straatdeur, velde een dikke
kerel, met een rode kop, die het hardst van allen
schreeuwde en hem op een messteek had willen
onthalen.

Al vechtend wisten de twee mannen zich een
weg te banen tot dicht bij de deur, maar er
voegden zich steeds anderen bij de aanvellers,
om hun gedunde gelederen weer aan te vullen
en het zou waarschijnlijk niet al te goed zijn
afgelopen met de twee strijdenden, toen eens-
klaps de straatdeur geopend werd en een vrouw
op de drempel verscheen, die een ogenblik, on-
der het langzaam uitblazen van een geurige wolk
sigarettenrook, de strijd gadesloeg, totdat er
iemand van de aanwezigen schreeuwde:

— Ilone!

Als bij toverslag hield het gevecht op.

Iedereen keek naar de vrouw. Ook Ahasverus
en zijn vriend hadden zich omgewend. Nu, zij
was de beschouwing overwaard, het mooie
schepsel, dat daar nu zeer langzaam binnen-
schreed, alsof zij zich daar thuis gevoelde en
toch droeg zij kleren, die een fortuin moesten

ILONA, DE AVONTURIERSTER

hebben gekost en fraaie juwelen in het goudblonde haar en om de gevulde hals.

Ahasverus herkende haar onmiddellijk uit de beschrijving van mijnheer Black.

Het kon niemand anders zijn dan Ilona Etchevary, de vampier.

Zij was inderdaad groot, slank en toch ook gevuld, haar armen waren van een onberispelijke vorm, zacht en blank.

Het gelaat, schoon als van een Griekse godin, vertoonde geen spoor van die kunstmatige hulpmiddelen tot verfraaiing, gelijk ze maar al te veel gebruikt worden door de moderne vrouw — geen afgeschoren wenkbrauwen, geen blauw gemaakte oogleden, geen rood op de lippen, niets van dat alles.

De ogen waren zeldzaam groot en groengrijs.

Die vrouw had slechts één gebrek en dat school juist in die prachtige ogen, die een weinig te ver van elkander afstonden en aan het gelaat een uitdrukking van koele wreedheid konden geven. Haar lippen waren geklemd om het mondstuk van een lang, gouden sigarettenspijpe en zij bleef daar langzaam aan trekken en rookwolkjes uitblazen, zonder een woord te

zeggen en de ogen steeds gericht houdend op Ahasverus, totdat zij vlak voor hem stond.

De groengrijze ogen dwaalden voor een korte poos over zijn gelaat en zijn gestalte, nu weer gebogen en slap en nu pas begon zij te spreken en zei afgemeten:

— Voor een ouden man vecht je bijzonder goed, vriend. Ik maak je mijn compliment. Een beroepsbokser zou het je niet verbeteren. Apropos— ik vestig er je aandacht op, dat in het heetst van de strijd je pruik een beetje is verschoven. . . .

Het was al stil, zoals gezegd, maar nu had men werkelijk een speld kunnen horen vallen. Ahasverus bleef zeer kalm en een glimlach gleed over zijn gelaat, toen hij de hand naar zijn hoofd bracht, naar zijn haren tastte en toen kalm sprak:

— Ik geloof dat u gelijk hebt, mevrouw. Er is iets niet in orde, daarboven op mijn hoofd. En daar ik een hekel heb aan halfheid, zult u mij toestaan, Ilona Etchevary, deze onschuldige vermomming maar liever geheel weg te doen en mij aan u voor te stellen. Ik ben John Raffles.

HOOFDSTUK III

NADERE KENNISMAKING

Er waren in dat kleine wijnhuis slechts weinigen, die geen kreet slaakten, hetzij van verbazing, hetzij van woede op het horen van die gevreesde naam.

Alleen Ilona bleef volkomen kalm en scheen niet al te zeer verbaasd te zijn.

Zij keek naar het glanzend zwarte haar van den man, die zoven gesproken had, naar het even grijzen van de slapen, naar de gestalte, die plotseling geheel veranderd scheen te zijn en nu kaarsrecht was, zoals men kijkt naar een mooi renpaard en zei toen, terwijl een glimlach voor een kort oogenblik haar schitterend witte tanden toonde:

— Dat is wel zeer toevallig, mijnheer Raffles! Het is mij zeer aangenaam, kennis met u te maken! Hoe wist u mijn achternaam? De vrienden hebben mij zoeven alleen door het uitroepen van mijn voornaam begroet!

— Iedereen die zin heeft voor romantiek, kent u! zei Raffles hoffelijk. En dan — men had mij u beschreven.

De ogen werden nog groter en verkregen plotseling een uitdrukking, die aan het gelaat een demonische uitdrukking gaf. De pupillen schenen groter te worden, de blik had iets sturends. De vrouw kwam nog wat dichterbij Raffles staan en hernam, zachter sprekend:

— Die „men“ heeft een zeer bepaalde naam niet waar? Luidt die niet: Mijnheer Black — of, beter gezegd, graaf Percy Macload?

Misschien was Raffles op veel verdacht, maar zeker niet hierop. Hij deed onwillekeurig een stap achteruit en keek Ilona scherp aan.

— U schijnt wel een en ander te weten?

— O, een kleinigheid! Een bagatel — bijna even onbetekenend als het bedrag van vijfhonderd pond, dat die „men“ je geboden heeft om mij te doen verdwijnen! Ik vind het aardig van je, dat je geweigerd hebt!

— Mijn compliment! zei Raffles, met iets van bewondering in zijn stem en zijn blik. Ik moet zeggen, dat u over een voortreffelijke inlichtin-

gendienst beschikt. De jongen van het briefje zeker?

Ilona haalde de mooie schouders op en ze onverschillig:

— Wat komen de bijzonderheden erop aan? Laat het voldoende zijn, dat ik het weet. Ik verdacht mijn kleine Percy al enige tijd van ondeugende plannen. Hij zou het zelf graag hebben gedaan, het werkje dat hij jou heeft opgedragen, als hij maar gedurfd had! Maar hij is vreselijk laf, onze kleine schoft. Zeg mij eens, waarom weigerde je eigenlijk? Maar hoe dom van mij, om zoiets te vragen! Vijfhonderd pond is immers niet genoeg voor een man als John Raffles, een peuschilletje! Maar veronderstel eens, dat hij vijfduizend geboden had?

— Raffles wierp haar een koele blik toe en zei afgemeten:

— Ik wil aannemen, madame, dat u spot, of u hebt nooit van mij gehoord!

— Toch wel — herhaalde malen zelfs!

— Dan moet men u verkeerd hebben ingelicht, anders zoudt u kunnen weten, dat John Raffles geen mensen doodt uit winstbejag.

Zij was nog dichterbij hem gekomen en scheen hem nu met bijzondere aandacht op te nemen. Na enige oogenblikken zei zij, peinzend:

— Ik zou graag willen weten hoe je er uit ziet zonder die grimering. Ik moet zeggen, dat zij voortreffelijk is. Maar soms verraden je ogen je. Door hun schittering, bedoel ik. Oude mannen hebben niet zulke schitterende ogen. Ik zag het al, terwijl je vocht. Hoe luidt nu je oordeel over me?

— U bent een zeldzaam mooie vrouw — a u dat bedoelt, madame!

— Dat weet ik wel, hernam zij rustig. Maar geloof je, wat die man je in het opkamertje van Dan Roscoe over mij heeft gezegd?

— Woord voor woord! antwoordde Raffles kalm.

Ilona verbleekte en deed een stap achteruit:

— Zonder bewijzen?

— Ja, zonder bewijzen.

ILONA, DE AVONTURIERSTER

— Weet je wel, dat ik daarin een grote belediging zou kunnen zien?

— Alleen als het niet waar is!

Zij lachte even, maar op een vreugdeloze wijze, blies hem een rookwolk in het gezicht en zei:

— Goed opgemerkt! Nu, het is niet waar — ik word vals beschuldigd!

De man en de vrouw keken elkander een ogenblik, zonder iets te zeggen, aan. Raffles had zijn oordeel al gevormd. Zij was een gevaarlijke, door haar schoonheid nog meer te duchten vrouw, een avonturierster, die voor niets terugdeinsde. En zij las in zijn ogen zijn gedachten en haar trekken verhardden zich en in haar ogen kwam een gevaarlijke gloed.

Zij wipte het eindje sigaret uit het gouden pijpje, deed het in een fraai étui, liet dit in een handtasje glijden, een zeer kostbaar voorwerp, uit gouden schakels gemaakt en dat alles zonder iets te zeggen, maar hem steeds aanzierende.

Eensklaps vroeg zij:

— Ik ben zonder geleide, Raffles. Maar mijn auto wacht buiten. Zou je mij naar huis willen vergezellen?

— Pardon, madame, het aanbod is zeer verleidelijk, maar ik kan in deze zwerversgedaante onmogelijk plaats nemen naast een zo bevallige vrouw, in zulke dure kleren. Gij zoudt er van huiveren, als ik u bekende, tot hoever mijn imitatie van een werkelijke dakloze wel gaat!

Zijn stem had enigszins spottend geklonken en dat was Ilona niet ontgaan.

Haar ogen kregen een duistere uitdrukking en haar stem had een sissende klank, toen zij zacht zei, nu vlak bij hem staande:

— Je durft heel wat, Raffles! Het is duidelijk, dat je mij nog niet goed kent. Nog nooit heeft een man het gewaagd te weigeren, als ik hem onderscheiden wilde met mijn vriendschap!

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Ik stel mij niet met die mannen op één lijn, madame. Het is mogelijk, dat wij nog eens met elkander in aanraking zullen komen — maar dan zal ik dat tijdstip zelf vaststellen. Vóór dat gij gaat — is het uw voornemen, iets te ondernemen tegen graaf Percy Macloed?

— Dat zal van hem zelf afhangen! antwoordde zij kortaf. Maar over die dingen laat ik mij nooit uit — tenzij tegenover vrienden. En als ik het goed begrijp, weiger je mijn vriend te zijn!

— Madame, ik kies mijn vrienden het allerlieft zelf! antwoordde Raffles, met een buiging. Ik zal u met mijn vriend tot aan uw auto vergezellen en ik kan daarbij niet nalaten, wie gij dan ook zijn moogt, mijn bewondering uit te spreken over de moed, waarmee ge u hebt gegeven temidden van dit gespuis!

— Ik ben niet bang! zei zij eenvoudig. Laten wij dan gaan.

Het drietal stond reeds bij de deur, toen er een zware stem ergens midden in de gelagkamer klonk, die riep:

— Eén ogenblikje!

Het drietal stond weer stil.

Het verdergaan viel trouwens moeilijk, want voor de deur stond een drietal kerels, die vastbesloten schenen te zijn die post niet te verlaten en waarvan er een gewapend was met een ouderwetse bulldog. Maar die in ieder geval geladen scheen te zijn. De tweede had een met lood bezwaarde knuppel in de hand en van de derde wist men niet, welke verrassingen hij voor zijn tegenstander bewaarde, want hij had beide handen in de broekzakken gestoken.

Ilona had haar prachtige wenkbrauwen hoog opgetrokken en scheen meer verbaasd dan vertoemd over dit oponthoud.

— Wie heeft daar gesproken? vroeg zij langzaam.

Een grote kerel maakte zich los uit een groepje mannen met duistere gezichten en trad naar voren.

Hij had brede kaken, een laag voorhoofd, vuurood haar en diep in het hoofd liggende, kleine, boosaardige ogen.

Hij was vrij goed gekleed, beter althans dan zijn makkers en hij zag er ongeveer uit als een goed betaald beroepsbokser.

Hij had de vuisten gebald en begon nu te spreken:

— Ik heb gesproken, Ilona. Je kent mij zeker wel: Owen Green.

— Zoeven was je hier niet, Owen, zei Ilona rustig.

— Dat is zo, ik ben zo-even binnen gekomen — jij zult wel weten van waar, maar de jongens hebben mij al op de hoogte gebracht; die man daar is John Raffles, niet waar? Hij is tenminste zo dom geweest, om het zelf te erkennen. Maar wij zullen niet even dom zijn, door hem kalm te laten gaan, nu wij hem in onze handen hebben! En vóór ik verder ga — het is een beleefd verzoek van me — ik zou die matrozen, daar in de hoek wel willen verzoeken op te hoepelen. Hun vertering zal betaald worden. Wij blijven hier liever onder elkaar en hebben een zaakje op te knappen, waarbij we liever geen vreemden hebben!

Reeds tijdens het gevecht waren verscheidene bezoekers weg gevluht en de drie of vier zee-lieden, die er nog waren, schenen niet veel lust te hebben, te blijven in een vertrek, waar hun aanwezigheid blijkbaar zo hinderlijk was. Die wens om heen te gaan werd niet weinig versterkt door de dreigende blikken, die hun van alle kanten werden toegeworpen — maar vooral door de verpletterende meerderheid van de andere partij!

Zij stonden dus zwijgend op en de mannen

ILONA, DE AVONTURIERSTER

bij de deur maakten een weinig plaats, om hen door te laten.

Nauwelijks was de deur weer gesloten of Owen Green vervolgde:

— Zie zo, nu zijn wij onder elkaar! Ik ken mensen, mijnheer Raffles, die niet eens zoveel woorden zouden verknoeien en je eenvoudig zouden neerschieten. Je staat heel wat van mijn vrienden in de weg. Maar ik zal me vergenoegen er een politiezaakje van te maken! Je bent hier en je blijft hier — en straks kun je eens meegaan in dezelfde wagen, waarin je die arme Tiger hebt laten wegvoeren!

De ogen van Raffles bliksemde, toen hij zei:

— Ik heb zo-even reeds gezegd, kerel, dat ik met die arrestatie niets te maken heb. Een ander moet dat gedaan hebben. En ik zou je aanraden mij op mijn woord te geloven, want ik ben prikkelbaar op dat punt!

— Nu mijnentwege, dan heeft een ander het gedaan! hernam Owen nors. Maar in ieder geval ben jij John Raffles, je hebt je bij ons ingedrongen, je bent een der gevaarlijkste vijanden van de „Bende der Raven”, waartoe ik ook behoort en nu we je hebben, maken we je onschadelijk! En de losprijs, die op je hoofd is gesteld, vijfduizend pond, als ik me niet vergis, die zullen we eerlijk delen, ha ha! Rednose, je hebt immers een telefoon?

Vóór de waard had kunnen antwoorden, trad een klein, mager mannetje, met een gezicht zo scherp als een scheermes en zonderling lichtende, bijna kleurloze ogen naar voren en zei met een stem, die sneed als een mes:

— Wacht eens een ogenblikje, Owen! Jij praat van een arrestatie en je vergeet iets! Je vergeet een heel voornaam ding, Owen! Die man daar is niet alleen een verrader, die hier vaak heeft rond gezworven en te veel van ons weet — hij weet nog iets anders, dat van het grootste gewicht is, of ik moet mij al sterk vergissen!

— Wat is dat? vroeg Owen grimmig.

— De geheime uitweg! Zie je, dat had je vergeeten. Arresteren ze hem, dan zal hij dadelijk de boel verklappen en op een goede dag komen de klabakken ons hier overvallen en dan zal er heel wat worden ontdekt! Misschien weet hij zelfs wel tot waar enkele van onze sluipgangen leiden!

— Op een prik! zei Raffles zeer kalm.

Het gelaat van den kleinen man vertrok op vreselijke wijze en hij taste zenuwachtig in zijn zak rond.

Schor bracht hij er uit:

— Met die woorden heb je je doodvonnis uitgesproken, Raffles! want ik noem den man, die je levend van hier laat vertrekken, een gek!

Owen wilde iets zeggen, toen plotseling de heldere, metalen stem klonk van Ilona, die toornig uitriep:

— Mag ik jullie eraan herinneren, dat ik hier óók nog ben? Heb ik dan niets meer te zeggen, honden die jullie bent? Word ik niet meer geraadpleegd?

De kleine man keek haar op een gluisperige wijze aan en zei:

— Je bent geen lid van onze bende, Ilona Etchevary. Wij zijn je volstrekt geen verklaringen verschuldigd. Ik ontken niet, dat sommigen onzer voor je kruipen als slaven, maar ik ben van een ander slag. Vrouwen kunnen mij gestolen worden. Het gaat hier om hoge belangen. Die man daar kent geheimen, die sommigen onzer aan de galg zouden kunnen brengen — en wij zouden hem laten gaan, wij zouden hem in staat stellen te babbelen? Nooit, zolang ik nog een voet voor den ander kan zetten!

Hij sprong als een tijger op Raffles toe en een lang dolkmes flitste in zijn hand.

Raffles wankelde heel even onder de onverwachte schok, maar het volgende ogenblik slingerde hij zijn aapachtigen tegenstander van zich af, zoals een buffel den panter afschudt, die hem besprongen heeft.

— Slaat hem neer! gilde de kleine man, nog op de grond liggend. Jullie, oude wijven, waarom blijven jullie daar staan?

— „Little Titch” heeft gelijk! schreeuwde een andere man, verschrikkelijk scheel en met een lidteken dwars over zijn linker wang. Hier helpen geen halve maatregelen! De baas zou het ons kwalijk nemen, als wij hem levend hadden laten gaan.

Dit scheen het sein te betekenen voor een onverwachte en plotselinge, woeste aanval.

Niemand lette meer op de luide bevelen van Ilona, die doodsbleeke achteruit was geweken en een tiental mannen stormden op Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand toe, die hen onverschrokken afwachtten.

Maar het bleek spoedig, dat ditmaal de partijen te ongelijk verdeeld waren.

Sommigen van de kerels hadden revolvers en anderen waren gewapend met messen en knuppels.

Owen was de enige, die er zich niet mee scheen te willen bemoeien en met gekruiste armen bij het buffet ging staan, waarachter Jake Rednose als een bezetene stond te tieren, want hij was de beschermer der boeven, maar hij hield volstrekt niet van zulke buitensporigheden, die tengevolge konden hebben, dat zijn zaak gesloten en hij zelf gearresteerd werd.

Brand schoot zijn revolver tweemaal af en wist twee aanvallers te verwonden, maar toen werd hij zelf aan de rechterarm gekwetst en het wapen ontviel hem.

Raffles zelf had geen vuurwapen bij zich en verdedigde zich met zware stoel.

Maar eensklaps, juist terwijl de man met het

lidteken zijn dolk ophief om toe te stoten, vloog de deur open en de bewakers daarvan vielen om als kegels, er kraakte een schot en de man met het lidteken zakte zwaar gewond in elkaar.

Het was James Henderson, de reusachtige chauffeur van den groten avonturier, die daar zo plotseling was binnen getreden en wiens komst in zeer korte tijd een einde maakte aan de strijd. Hij schoot slechts één keer, want hij hield niet van revolvers en zijn vuisten, hard als mokers, deden de rest van het werk.

En zij deden het zo goed, dat binnen enkele tellen een vijftal aanvallers de vloer met heel hun lengte maten, niet meer in staat om zich op te richten.

Drie of vier anderen, als het ware door een panische schrik bevangen, zochten hun heil in de vlucht en verdwenen op een zeer geheimzinnige wijze ergens in de buurt van het buffet, waar een donkere hoek was.

Owen Green was een van de eersten, die op deze wijze het veld ruimden. Hij was een voorzichtig man hij wist een toestand snel en scherp te doorzien en hij begreep, dat de kansen geheel gekeerd waren en in het nadeel van zijn vrienden.

Er bleven er nu nog een half dozijn over; maar die hadden hun revolver weggeworpen of hun mes opgestoken en stonden nu zwijgend op een hoopje, zonder iets te zeggen of te doen.

Raffles, die volmaakt kalm was gebleven, richtte zich tot Ilona en zei met zijn hoffelijkste glimlach:

— Het doet mij leed dat wij u dit onaangename schouwspel niet konden besparen, madame. Maar het ging niet anders. U ziet dat de weg vrij is. Mogen wij het genoeg hebben?

De vrouw wierp hem een raadselachtige blik toe, waarin bewondering en woede om de voor-

rang streeden en toen wendde zij zich zwijgend om en liep haastig op de deur toe.

Raffles volgde haar, terwijl Brand en Henderson de achterhoede uitmaakten.

En geen van de boeven dacht er zelfs aan, het te beletten.

Snel liep het viertal de morsige, sombere en smalle straat af, totdat zij, een vijftigtal meters verder, op de hoek van een bredere straat, een prachtige limousine ontwaarden, waar achter het stuurwiel een negerchauffeur gezeten was.

Hij wilde dadelijk van zijn plaats komen, maar Ilona beval nors:

— Blijf daar, Rufus.

Zij zelf opende een der portieren van de prachtige, ruime wagen, zette een voet op de treeplank, en vroeg zacht, haar gelaat dicht bij dat van Raffles:

— Je wilt me niet vergezellen, Raffles?

— Neen, Madame. Ik verander nooit een eenmaal genomen besluit. Maar ik zal u komen bezoeken. Wanneer dat zal zijn, kan ik nog niet zeggen — maar 't zal waarschijnlijk spoedig zijn.

— Ik houd je aan je woord, zei zij zacht. Luister eens, wat ik zo-even zei van mijn onschuld in de zaak van Percy Macload was niet waar.

— Ik heb daar geen ogenblik aan getwijfeld, madame!

— En laat hij zich voor mij in acht nemen en mij niet tot het uiterste brengen — want mijn hand is niet groot, maar met die hand kan ik hem maken en breken!

Zij stapte in, liet zich in de kussens vallen en Raffles sloot het portier met het zwaar vergulde handvat.

De motor begon zacht te spinnen en de fraaie limousine gleed geruisloos weg in de duisternis.

HOOFDSTUK IV

HARD TEGEN HARD

Drie nachten later, het was twee uur, lag Ilona Etchevary in haar slaapkamer, in het prachtige bed van rozenhout en zilver, dat zij had laten kopen op een veiling te Parijs.

Het had behoord aan een van de meest beoemde courtesanes van het tweede keizerrijk en oorspronkelijk had het meer dan 100.000 goudfrancs gekost.

Het stond op een soort van verhoging en in het midden van een der smalle wanden van haar zeer groot en weelderig gemeubeld slaapvertrek.

Dat vertrek maakte weer deel uit van de waarlijk vorstelijke woning der intrigante, gelegen in Drury Lane.

Wij doen beter van een huis te spreken, want dat was de woning inderdaad. Het was een van die oude herenhuizen, aan alle zijden door een tuin omringd, die ook te Londen, waar iedere centimeter gronds goud waard is, hoe langer hoe schaarser beginnen te worden.

Het had slechts drie verdiepingen en het stond er nog juist zoals de bouwmeester het in het begin van de achttiende eeuw had neergezet.

Het huis telde vier en twintig vertrekken en Ilona kende daar zeker tweederden ternauwernood van.

Van de overige had zij een ontvangsalon, een muziekkamer, een eetzaal, een slaapkamer laten maken, en dan was er nog een badkamer, geheel van marmer, het werk van een kunstenaar, dat duizenden ponden sterling had moeten kosten.

Ilona sliep volkomen rustig, toen zij plotseling gewekt werd door een zeer licht gerucht in haar onmiddellijke nabijheid.

Zij was dadelijk klaar wakker, ging overeind zitten, trok de lade open van een kleine tafel naast het hoofdeinde van haar bed en nam er een fraaie revolver uit, een echt dameswapen, maar dat er niet minder bruikbaar om was.

De grote slaapkamer was zwak verlicht door een drietal elektrische lampen van matglas in albasten kommen, die op grote hoogte van de zoldering hingen.

Maar toen ze de vinger op de schakelaar

legde, die zich vlak bij een der bedstijlen bevond, straalde het vertrek in licht.

Op hetzelfde oogenblik slaakte zij een zachte kreet en keek strak naar den man in elegant avondtoilet, die op nauwelijks drie meter afstand in een gemakkelijke stoel zat of, beter gezegd, lag, met zijn benen over elkaar geslagen en de toppen van zijn blanke vingers tegen elkander gedrukt.

Hij leek een jaar of veertig te zijn, misschien iets ouder en hij had een fraai getekend gelaat, dat Ilona enigszins bekend voorkwam, zonder dat zij echter voor zich zelf kon uitmaken, waar zij het eerder gezien had.

Een onberispelijk gesneden rokcostuum omhulde de krachtige gestalte van den man.

Zodra het licht was, ging hij iets meer rechtop zitten, glimlachte en zei zacht:

— Ik had je beloofd, Ilona, dat ik je zou komen bezoeken en hier ben ik!

— John Raffles! zei de vrouw met gesmoorde stem en even beefde de revolver in haar vingers.

Raffles zag het onmiddellijk en zei rustig:

— Ik zou dat wapen maar weer in de lade leggen. U kunt er toch niets mee uitrichten. Reeds een kwartier geleden heb ik er de kogels uitgehaald.

Ilona overtuigde zich niet eens hiervan. Zij wist dat Raffles de waarheid sprak. Zij legde het wapen weer in de lade, zonder de blik van Raffles af te wenden en toen kwam zij als een slang uit het reusachtige bed glijden en zat daar nu op de rand, gekleed in een pyama van diep rode zijde.

— Komt het uur van dit bezoek u niet wat zonderling voor? vroeg zij tenslotte, uiterlijk rustig, maar met een zonderlinge trilling van haar wimpers.

— Inderdaad is de tijd voor een gewoon beleefdheidsbezoek wel wat ongunstig, bekende Raffles hoffelijk, maar ik kan helaas niet altijd zelf beschikken over mijn tijd, noch de omstandigheden dwingen. Om bepaalde redenen was

ik wel genoodzaakt dit late uur voor lief te nemen — of het vroege, zoals gij wilt.

Zij liet een kort lachje horen en zei:

— Ik geloof dat ik het al begrijp! Je komt mij bestelen!

— Het is een ruw en al te krachtig woord, madame, dat ik u niet wil nazeggen! Overigens — kunt u met de hand op het hart verzekeren, dat u al uw geld door eerlijke middelen hebt verkregen?

— Zedepreken? vroeg Ilona spottend. Klinken die niet wat vreemd in jouw mond, mijnheer mijn collega?

— Zijn wij dat werkelijk?

Raffles had haar ernstig aangekeken en vervolgde:

— Ik geloof niet, dat ik op uw vraag bevestigend kan antwoorden, Ilona Etchevary. Zeker ik heb schatrijke medemensen van een deel hunner bezittingen beroofd, — maar daarin was altijd iets van fair play, van ridderlijkheid. Ik geloof dit gerust van mij zelf te mogen zeggen. En daarenboven — ik heb nooit voor mij zelf gestolen. Maar het is nutteloos daarover met je te praten. Dus om kort te gaan — ik heb je inderdaad een bezoek gebracht, om een paar dingen in handen te krijgen, die ik gaarne zou bezitten — onder andere je kostelijke juwelen.

Het vak schijnt lucratief te zijn!

— Ik heb niet te klagen! zei Ilona langzaam. Vertel mij eens, is het indiscreet als ik vraag hoe je hier levend bent binnengekomen? Vroegere bezoekers hebben dat met de dood of een zware verwonding moeten bekopen.

— Je hebt zeker het oog op je elektrische inrichting en je waakhond?

— Ja, en dan spreek ik nog niet eens van mijn bedienden en de grendels op de deuren van deze kamer!

— Wel, ik zou al een heel treurig sujet zijn en mijn naam van meesterdief niet waardig, als ik niet wist hoe men die elektrische versperringen kan opruimen! Ik was gewaarschuwd en ik heb de stroom weten af te leiden. Wat je waakhond betreft, die altijd in de tuin loopt — het goede dier slaapt rustig en zal in de eerste dagen wel niet wakker worden! Dit veroorzaakte het!

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een klein voorwerp uit, dat er uitzag als een kinderpistooltje.

— Met dit kleine ding, van mijn eigen vinding, heb ik je wolfshond van verre een houten doorn in het lichaam geschoten, gedrenkt in een bedwelmende stof. Het wapen maakt geen geraas, hoegenaamd en de stof werkt ogenblikkelijk! Voor zover ik weet slapen je bedienden heel rustig, want ik ben het niet gewend om geraas te maken en wat de grendels op je deuren betreft — zoals je ziet, zitten die nog alle op hun plaats!

Er waren drie deuren in de kamer en Ilona zag tot haar grote verbazing, dat geen van de grendels terug geschoven was en dat de sleutels nog in de sloten staken.

— In 's hemelsnaam — hoe ben je hier dan binnengekomen? Ben je een tovenaars?

— Dat nu juist niet — maar ik bezit een grondige kennis van een groot aantal oude herenhuizen in het westen van deze stad en ik heb eenvoudig gebruik gemaakt van die prachtige, wijde schoorsteen, die jullie, moderne mensen, ten onrechte niet meer gebruikt en vervangt door de radiatoren van een afschuwelijke centrale verwarming! Die schoorsteenkoker was zo wijd, dat ik mij zelfs niet heb vuil gemaakt, afgezien van een paar roetvlekjes op de oude regenmantel, die mij bij zulke gelegenheden altijd trouw pleegt te dienen.

Ilona bleef hem geruime tijd zwijgend aanstaren en zei toen:

— Weet je wel, dat je een heel bijzonder man bent, Raffles?

— Het is mogelijk — ik heb een vriend, die dat ook zegt — maar ik zelf geloof het niet. Ik kan er niets bijzonders in zien. Mijn beroep eist, dat ik al mijn kleine ondernemingen zeer zorgvuldig voorbereid en dat doe ik dan ook. Dat is eigenlijk alles. Niets aan het toeval overlaten, dat is mijn devies!

— De bladen zwijgen daar liefst over — maar ik meen te weten, dat je vier malen gesnapt bent?

— Vijf malen! Twee malen door eigen domheid, drie malen wegens onmogelijk te voorziene omstandigheden. Je wilt natuurlijk doen uitkomen, dat ik dan toch niet onfeilbaar ben, maar ik antwoord je met de bekende spreuk, dat zelfs Homerus wel eens een dutje deed! Mij dunkt, dat dit voldoende is bij wijze van inleiding. Waar berg je je juwelen?

— Je hebt ze dus nog niet? vroeg Ilona haastig.

— Ik heb enige kleinigheden verzameld op mijn korte tocht door je huis, maar dat loont de moeite niet. Je moet er veel meer hebben. Maar die kan ik niet vinden. Geheime bergplaatsen soms?

— Dat kon wel eens zijn! antwoordde Ilona langzaam.

— Zie je, daar heb je het al! zo iets komt vaak voor in die oude huizen! Eerlijk gezegd, werk ik liever in de moderne, ofschoon het een weinig minder romantisch is! Dat je wakker bent geworden vóór de tijd is dan ook eigenlijk niet naar mijn zin. Ben je van plan, Ilona, te zeggen waar je juwelen zich bevinden?

— Zeg mij eens, Raffles — zou je geweld gebruiken, als ik je de plaats weigerde te noemen?

Zij keek hem op een vreemde wijze aan met

haar grijsgroene ogen en deed een paar stappen in zijn richting.

— Ik geloof bijna niet, dat dat nodig zal zijn! antwoordde Raffles luchtig. Eerlijk gezegd, heb ik liever niet met vrouwen te doen in zaakjes als deze, maar dwingen de omstandigheden mij er toe, dan handel ik tot het uiterste als een gentleman. Gelukkig behoort je niet tot het zogenaamde schreeuwende type, want dat vind ik onuitstaanbaar.

— Maar — is het wel gentlemanlike, tussen collega's, om elkander te bestelen?

— Nog eens, madame, zeide Raffles koeltjes, er is geen vergelijking mogelijk tussen ons beiden! Jij steelt slechts om je zelf te verrijken, en om je met juwelen te kunnen behangen.

Ik doe het, om te straffen — en vaak ook om te belonen. Het geld is een krankzinnige uitvinding en het is de oorzaak van alle ellende op deze aarde, maar het is er nu eenmaal en waar het in staat is, lieden voort te helpen, die het verdienen, daar moet het worden toegepast. Jij bent een ordinaire afzetster en ik zou mij niet graag met jou op een lijn stellen! Je bent als een giftige spin, die het hartebloed van de mensen uitzuigt, je verkoopt je schoonheid, je maakt er misbruik van!

Ilona was spierwit geworden van woede en zei hees:

— Ik moet zeggen, dat ik nog nooit een man heb ontmoet, die zo tegen mij durfde spreken. Weet je wel, Raffles, dat ik bijzonder machtig ben en vrienden heb onder de hoogste politieautoriteiten?

— Dat moet wel zo zijn, anders zou je waarschijnlijk al lang achter de tralies zitten! gaf Raffles ten antwoord.

— Maar begrijp je dan niet, dat ik van die vriendschap gebruik kan maken, om jou tegen te werken en net zo lang te achtervolgen tot je in hun handen valt?

Raffles keek haar met oprechte verbazing aan en herhaalde:

— Mij tegenwerken? Maar daartoe ben je niet in staat! Om iemand te kunnen benadelen, moet men toch in de eerste plaats weten, wie hij is. Je zoudt mij nooit terug vinden — ik heb duizend aangezichten! Ik ben maar zelden in Londen en als ik er ben, kan niemand mij vinden en toch zit ik vaak op het imperiaal van een motorbus, in een volle wagen van de Underground, in een schouwburg of in een restaurant! Je dreigement laat mij dus koud. En overigens — ik zal je de giftanden wel uittrekken, wees daar verzekerd van! Ik zal hier wel zoveel bewijzen tegen je bijeen weten te brengen, dat zelfs de ezelachtigste politiechef, die jij hebt weten te verblinden, wel genoodzaakt zal zijn, om je naar de plaats te zenden waar je thuis behoort.

Ilona sprak niet, maar bleef hem aanzien, nu met een mengeling van diep gekwetste trots en verbazing. Zij had zeker nog geen enkele man ontmoet, die in staat was, haar te weerstreven, in welke omstandigheid dan ook.

En zij deed niet eens meer moeite, om deze man voor zich te winnen. Zij had teveel mensenkennis en wist zeer wel, dat alle moeite vruchteloos zou zijn en dat deze man onkwetsbaar was — als hij dat verkoos te zijn.

Zij vroeg zacht:

— Je veracht mij zeker wel diep?

— Dat doe ik! Maar in de eerste plaats veracht ik je beroep. Er is niets lagere en gemeners denkbaar — het exploiteren van een schoonheid die de natuur je gaf, om mannen in het verderf te storten, om de maatschappij te bederven.

— Het zijn er vaak de mannen naar! riep zij, wit van drift. Daar heb je, bij voorbeeld, die Macload. Ken je hem soms?

— Tot dusverre alleen van horen zeggen — en een weinig van aanzien!

— Nu, een groter schurk heeft er maar zelden bestaan, laat ik je dat zeggen! Maar niemand weet dat, want hij kan uitstekend comédie spelen, de schoft en hij doet zich voor als een braaf, edel mens! Maar ik heb hem doorzien en ik weet wat hij waard is! Trouwens — het is dezelfde man, die jou vijfhonderd pond bood, om mij naar de andere wereld te helpen!

Ik erken, Ilona, dat graaf Macload een schavuit is en een gevaarlijk heerschap. Maar helaas dat kan van je andere slachtoffers niet gezegd worden. Die zijn hoogstens maar zwak.

— Onder die zwakkelingen zijn er, die voor een glimlach van mij hun land zouden verraden! riep zij hooghartig en met een minachtende lach.

— En die zwakheid buit jij uit en trekt er voordeel van! hernam Raffles koel. Je bent volkomen gewetenloos, Ilona Etchevary. In welk opzicht heb je die Macload in je macht?

— Dat gaat je niet aan. Maar ik heb hem — en ik houd hem vast ook, dat verzeker ik je.

— Als hij je tenminste vóór die tijd niet naar de andere wereld heeft laten sturen door iemand, die jouw leven met vijfhonderd pond ruimschoots betaald acht! hernam Raffles spottend. Want als het om zijn hachje gaat, dan zal hij het er niet bij laten. Als ik jou was, Ilona...

Hij hield plotseling op, kwam langzaam uit de gemakkelijke stoel overeind, met de lenige beweging van een roofdier, dat zich opricht en luisterde met de grootste aandacht, terwijl hij haar wenkte om stil te zijn.

— Wat is er? vroeg zij, onwillekeurig haar stem dempend.

— Ik hoor voetstappen! fluisterde hij. Hoor jij niets?

— Niet het minste! Je moet het je verbeelden!

ILONA, DE AVONTURIERSTER

— Ik weet wat ik zeg! Mijn oren zijn buitengewoon scherp ingesteld op zulke geluiden. Kan een van je bedienden ontwaakt zijn?

— Het is mogelijk, maar ik geloof het niet. Er zijn er maar twee in huis en die slapen...

— Op de zolderverdieping, ja, dat weet ik natuurlijk. Het geluid komt overigens niet van boven. Wees stil en zeg geen woord meer — het komt naderbij — er sluipt iemand de trap op, die al het mogelijke doet om onhoorbaar te lopen.

Er was een ogenblik stilte, terwijl beiden onbeweeglijk als standbeelden stonden te luisteren en toen beval hij haastig:

— Ga weer in bed liggen en doe het licht uit. Het is op jou voorzien, of ik wil geen brandkast meer aanraken!

Hoe sterk de vrouw ook was, hoe zeker van zich zelf, zij verbleekte toch op vreselijke wijze en greep de arm van Raffles met haar trillende vingers vast, terwijl zij hem een smekende blik toewierp.

— Je zult me toch niet uitleveren? vroeg zij hees.

— Uitleveren! Het is wel zeer duidelijk, Ilona, dat jij tot dusverre alleen maar met schurken en lafhartige schelmen te doen hebt gehad! Geloof je nu werkelijk, dat ik je hier koelbloedig zou laten afmaken? Welk een zonderling denkbeeld heb je van mij! En praat nu niet verder, maar doe wat ik zeg! Wie het ook zijn mag, die daar nadert — hij zal je met geen vinger aanroeren!

Een soort van snik ontwong zich aan de keel van Ilona en toen ging zij zich haastig, met grote verschrikte ogen onder de dekens verbergen.

Haar arm kwam nog even te voorschijn, om het licht te doven en toen brandde alleen nog maar het zwakke plafondlicht in de albasten kommen.

Over het dikke kleed sloop Raffles naar de gangdeur toe en verborg zich dicht daarbij achter een zeer grote spiegel, ovaal van vorm, die op een zware standaard van ebbenhout rustte.

Hij hield echter de deur nauwkeurig in het oog. Er verliepen nog wel tien minuten en toen klonk er een heel zacht gekras aan de deur, niel sterker dan het gonzen van een vlieg en de scherpe ogen van Raffles zagen het uiteinde van een fijn boortje door het hout van de deurpost verschijnen.

Het boortje verdween weer en werd een ogenblik later gevolgd door een voorwerp, dat Raffles onmiddellijk herkende, daar hij het menigmaal zelf met succes toepaste. Het was een lus van uiterst fijn staaldraad. Het staal glinsterde in het licht van de lampen en de lus bewoog zich als iets levends, draaide een paar malen in het rond, werd telkens een eindje

terug getrokken en weer uitgestoken en omvatte tenslotte de koperen knop van de grendel, die zich heel, heel langzaam begon te bewegen. Zodra de grendel stuitte, verdween de lus van staaldraad en Raffles maakte zich gereed tot handelen.

Hij zag hoe de knop van de deur behoedzaam werd rondgedraaid en toen begon de deur te kieren.

Een ogenblik hield die beweging op, alsof de man, die haar opende, enigszins verbaasd en verontrust was over het feit, dat het slaapvertrek zwak verlicht was, inplaats van in duisternis te zijn gehuld.

Maar toen begon de kier weer breder te worden en tenslotte verleende de opening doorgang aan een langen man, mager en tamelijk slecht gekleed, die de onderzijde van zijn gezicht verborgen had door er een zwarte lap voor te binden, die in een punt op zijn borst neerhing.

Hij deed de deur achter zich heel langzaam en voorzichtig weer dicht en hield daarbij zijn ogen strak op het bed gericht, waar schijnbaar geheel onwetend, Ilona rustig ademde.

Toen stak de man de hand in de zak en haalde er een wapen uit, dat hij waarschijnlijk zelf had vervaardigd en dat bestond uit een korte, zware stok, aan het ene einde voorzien van een loden of ijzeren bal, zoals men die aan halters aantreft en waarvan het voorwerp waarschijnlijk was afgezaagd.

Hij greep dit vreselijke wapen stevig aan het andere einde vast en toen sloop hij met katachtige schreden in half gebukte houding op het bed toe.

Maar hij was nog geen drie passen ver of hij stond dodelijk verschrikt stil, want de kamer werd eensklaps overstroomd met licht.

Hij draaide zich om.

Raffles stond bij de deur, met de vinger nog aan de schakelaar.

In de andere hand had hij zijn browning, die op de borst van den indringer was gericht en hij beval rustig, zacht sprekend:

— Nu geen stap verder. Het is mooi geweest. Zet je hoed af en verwijder die doek.

De misdadiger legde zwijgend 't moordwapen weg, nam zijn hoed af en knoopte de zwarte doek los.

— Lange Joo!p!

De kerel wendde zich ontsteld naar het bed, vanwaar de stem had geklonken.

Ilona was weer overeind komen zitten en keek hem nu minachtend en onbevreesd aan.

En inderdaad — het was de man, die Raffles enige dagen tevoren in gezelschap van Pola Titunesco in het wijnhuis van Jake Rednose had gezien.

Hij verliet langzaam zijn post bij de deur,

zijn revolver tot schieten klaar en zei op dezelfde zachte toon:

— Zo waar — het is onze vriend Lange Joop! Wel, wel, jij bent dus tot opvolger gepromoveerd van — Ahasverus! Wat had het moeten opleveren? Vijfhonderd pond, durf ik wedden?

Lange Joop hakkelde iets onverstaanbaars, volkomen overrompeld door dit al te spoedige en onverwachte slot van zijn bloedige onderneming.

— Heb je je opdrachtgever persoonlijk gezien? ging Raffles voort.

— Dat is te zeggen, antwoordde de kerel stotterend, ik heb met hem gesproken, maar ik heb hem niet gezien, mijnheer. Het was in een stikdonkere kamer. Hij zei, dat hij voorzorgen moest nemen. Hij vroeg of ik lucifers had en die heeft hij me afgenomen.

— Ja ja, de ervaring is de beste leermeesteres! zei Raffles ironisch. Vertel wat je opdracht was, kerel en biecht alles op, of ik maak er hier onmiddellijk een einde aan!

— Laat mij niet sterven, mijnheer, smeekte Lange Joop, trillend op zijn benen van angst.

— Je lafheid maakt me misselijk, kerel, zei Raffles met de diepste verachting. Had je werkgever nu werkelijk geen sluipmoordenaar kunnen vinden, die wat vaster op zijn benen stond? Vertel op!

Lange Joop wierp een vreesachtige blik op Ilona, die weer was opgestaan en nu met de kleine handen gesteund in de zijde naar hem keek en begon haperend:

— Ik moest haar — had hij gezegd, ik moest haar koud maken — en zonder een spoor achter te laten. Ik zou mogen meenemen wat ik hier vond. Bovendien zou ik nog vijfhonderd pond sterling krijgen. Ik zei, dat ik hem niet behoefde te vertrouwen, omdat ik zijn gezicht niet kende en toen heeft hij mijhonderd pond vooruit betaald.

— Dat noem ik zaken doen! zei Raffles stotterend, waar ontmoette je — je opdrachtgever?

— In een kleine loods achter de kroeg van Jake Rednose, hier Ilona weet wel, waar dat is.

— Zeg mij eens, kerel — had je alleen een opdracht, Ilona Etchevary te vermoorden?

Lange Joop scheen 'n uitvlucht te willen zoeken, maar de dwingende grijze ogen schenen tot in z'n ziel te lezen en hij bracht er met moeite uit:

— Als ik er kans toe zag, dan moest ik ook de oude Ahasverus, zoals hij hem noemde, koud maken. Dan zou ik nog eens vijfhonderd pond krijgen.

— Het schijnt dat we precies evenveel waard

zijn, Ilona en ik moet mij dus zo-even hebben vergist, zei Raffles, met schampere spot. Ga voort, kerel.

— Ik heb toen tegen hem gezegd, dat ik dat baantje wel niet zou kunnen opknappen en ik vroeg hem, of hij wel wist, dat Ahasverus John Raffles was.

— Schrok hij daarvan? vroeg Ilona, een stap dichterbij komend.

— Dat kon ik zelfs in de duisternis merken! Hij sprong op van de houtkist, waarop hij al die tijd zat. Maar hij zei, dat ik het dan des te eerder moest proberen en dat ik duizend pond zou krijgen als ik slaagde!

— Aha, dan moet ik dus mijn mening al weer herzien, zei Raffles, met een lachje. Ik schijn dan toch nog honderd procent meer waard te zijn, Ilona!

Lange Joop staaarde Raffles aan met ogen, die voortdurend groter werden en stotterde:

— Bent u — heb ik het goed verstaan — bent u Raffles?

— Ik zal je niet antwoorden op die vraag, mijnheer de sluipmoordenaar, antwoordde Raffles koeltjes. Maar ik zou me maar gedragen, alsof ik het werkelijk ben. Nog één ding — hoe kon je opdrachtgever weten wie jij was, als het zo pikdonker was in die loods?

— Dadelijk bij het binnenkomen, knipte hij zijn zaklamp op en liet het licht in mijn gezicht schijnen.

— Dat moet hem geschokt hebben, spotte Raffles. Nu, dat is voldoende. Wat dunkt je, Ilona, wat moeten we met hem doen?

De vrouw dacht een ogenblik na, haar ogen met een vreemde glans op de moordenaar gericht en zei toen langzaam:

— Ik zou hem natuurlijk onmiddellijk aan de politie kunnen uitleveren. Hij heeft het dubbel en dwars verdiend, de laffe hond. En als jij toevallig niet hier waart geweest, dan zou hij mij nu op dit ogenblik...

Zij voltooide de zin niet, maar werd bleek en huiverde.

Maar haar stem klonk vast, toen zij op zachte toon hernam:

— Maar voor het ogenblik laat ik hem gaan. Kun je beseffen, Lange Joop, wat dat betekent?

— Dat ik voortaan je slaaf zal zijn, Ilona en dat ik iedereen met dit ding de hersens zal inslaan, die één vinger naar je durft uitsteken! riep Lange Joop uit en het scheelde weinig, of hij had zich voor haar op de knieën geworpen.

HOOFDSTUK V

VERRAAD

— Ik hoop toch, dat je het met deze oplossing eens bent, Raffles? vroeg Ilona op zachte toon, terwijl zij op Raffles toekwam.

— Het is niet aan mij om dat te beslissen, ofschoon die man daar het ook op mijn eigen leven gemunt had. Doe wat je wilt. In ieder geval zul je in hem een lijfeigene hebben gevonden, die voor je door het vuur zal gaan!

— Dat mag hij — zolang het mij voordeel oplevert! zei zij rustig.

Toen wendde zij zich tot Lange Joop en hernam:

— Maak dat je wegkomt! Nog één ding — was je niet bang voor de electricische stroom en voor de hond?

— Ik had alles bij me om die de baas te worden, maar het hoefde niet, want mijn voltmeter wees geen stroom aan en de hond heb ik helemaal niet gezien! Ik had vergiftigde worst bij mij!

— Wees dan maar blij, dat Wotan er niet was, zei Ilona effen, want hij zou heel zeker niet in jouw vergiftigde worst, maar in je strot hebben gehapt. En kom nu, ik zal je de weg wijzen hoe je het vlugst het huis weer uitkomt!

Haastig greep zij hem bij de arm, bracht hem tot in de gang en zei op fluisterende toon haastig een paar woorden tot hem, waarop zij hem een duw gaf en zei:

— Ik reken voortaan op jouw hulp, Lange Joop! Je bent immers mijn slaaf?

— Tot in de dood!

En met die woorden verdween Lange Joop uit het gezicht.

Ilona sloot langzaam de deur achter hem, keek Raffles aan, met half toegeknepen ogen en zei:

— En zo zijn wij dan weer alleen — na dit opwindende intermezzo. Enfin seuls. Zoals het onderschrift luidt bij dat bekende schilderij. Je kent het immers?

— Ik ken het, maar ik betwijfel of er overeenkomst is! Want je kunt Lange Joop toch bezwaarlijk gelijkstellen met een troep bruiloftsgasten en de beide oude paren, die zo-even bruidje en bruijom aan hun geluk hebben over-

gelaten! En ik geloof ook niet, dat wij daar zelve veel op lijken. Komaan, Ilona, ik heb nu niet veel tijd meer te verliezen, want dit alles heeft mij zeer opgehouden en over twintig minuten gaat de zon op. Welk een indruk zou het maken, als de bakker van de bureu mij eens op zulk een verdacht tijdstip uit het huis van de mondaine en overal zo gaarne ontvangen Ilona Etchevary zag komen! Terzake dus — je juwelen, je geld en je compromitterende brieven!

— Je vraagt heel wat opeens, Raffles! zei Ilona en zij beet zich op de lippen. Ik vind het een zonderlinge eis, nadat je mij zo-even zulk een grote dienst hebt bewezen!

— Komaan, het leven moet voor iemand als jij bent kostbaarder zijn dan wat ook en in ieder geval duizend maal meer waard dan een hand vol juwelen, zei Raffles ongeduldig. Ben je van plan goedschiks een deel van je buit af te staan?

— Veronderstel dat ik weigerde?

— Dan zou je mij dwingen tot onaangename uitersten! Maar ik zweer je, dat ik toch wel zover zou gaan!

— Hoever? Wat bedoel je?

— Ik zou je moeten knevelen en binden, om rustig mijn gang te kunnen gaan!

— Maar ik sta hier vlak bij mijn telefoon-toestel! Ik kan de politie opbellen! Je zou mij toch niet in koelen bloede durven neerschieten, om dat te beletten?

Weer kwam die trek van ongelooft op het scherp getekende gelaat van Raffles, toen hij opmerkte:

— Maar denk je dan werkelijk, Ilona, met een dilettant te doen te hebben. Geloof je in volle ernst, dat ik deze slaapkamer zou binnentreden, waar ik een telefoontoestel aanwezig wist, zonder eerst de verbinding te hebben verbroken?

— Dat dacht ik ook well! zei zij luchtig. Jij bent op alles voorbereid. Je bent een sterk tegenstander. Nu, je hebt zo-even gezegd, dat ik niet tot het schreeuwende type behoort en ik zal je

bewijzen dat je goed gezien hebt. Ga mee dan zal ik je tevreden stellen.

Zij schoof de grendel terug van een tweede deur en trad een zeer fraai boudoir binnen, dat met een tweede, eveneens gegrendelde deur op een zijgang uitkwam.

Bij die verbindingsdeur was een schakelaar en zij maakte aanstonds licht.

Raffles was haar op de voet gevolgd.

Hij hield de vrouw scherp in het oog. Om zijn lippen speelde een vage glimlach.

Hij zei zacht:

— Ik zal je moeten verzoeken, Ilona, een weinig haast te maken. Zie maar, de schemering dringt al door een kier van het gordijn voor dat raam. Stil eens, als ik mij niet vergis, is dit het raam, dat uitkomt op de achtertuin.

Hij was haar voorbijgegaan en keek door de kier van het gordijn in de schemering naar buiten. De hemel begon zich in het Oosten zacht rose tinten. Nog een kwartier en de lantaarns zouden worden gedoofd, de schemering zou spoedig overgaan in daglicht.

Het raam komt uit op de achtertuin, Raffles — maar ik wijs je er op, dat het zeker wel vijf meter boven de grond is! De verdieping gelijkvloers is zeer hoog!

— Die bijzonderheid is mij niet ontgaan, Ilona! En nu spoedig aan het werk. Dit is 'je bureau? De sleutels, als ik je verzoeken mag.

Zonder iets te zeggen, liep Ilona de slaapkamer weer binnen en Raffles volgde haar met zijn ogen.

Toen zij even uit het gezicht was, trad hij haastig op de schakelaar toe, draaide het licht uit, hield het gordijn voer het raam wat terzijde en gaf vlug enige seinen met behulp van zijn zaklantaarn.

Juist toen hij het licht weer had opgedraaid, klonken opnieuw de muiltjes van Ilona en even later trad zij weer binnen, met een bos sleutels in de hand.

— Dit is de sleutel van 't bureau, zei zij, hem de bos overhandigend.

Raffles stak de sleutel in het slot, of liever hij probeerde dit, maar het lukte niet. Lieve hemel, het slot is stuk! riep Ilona verschrikt.

— Het slot is niet stuk, maar de sleutel deugt niet! zei Raffles zeer kalm, terwijl hij haar vol in het gezicht zag. Ik geloof, dat ik weet wat het is, jij slang, maar je vergist je, als je denkt, dat je mij al overwonnen hebt!

Hij wierp de bos sleutels weg en haalde uit zijn zak een klein etui, waaruit hij een paar instrumenten nam.

Met een van die glinsterende, kleine dingen opende hij binnen enkele tellen het slot en de deksel van het kleine, fraaie bureau sprong open. Met een bleek, krijtwit gelaat keek Ilona toe, hoe Raffles vlug en handig overal aan de

binnenzijde van het bureau tastte, tot hij het kleine geheime vak gevonden had, dat hij met behulp van een klein breekijzer in een ommezien vernield had en waaruit hij verscheidene pakjes brieven nam, in wit papier gewikkeld en voorzien van korte opschriften.

In een tweede lade vond hij een dikke portefeuille, opgepropt met bankbiljetten en achterin stond een klein kistje van palissanderhout, dat veelbelovend rammelde, toen hij het even heen en weer schudde. Het verdween in de achterzak van zijn rok en Raffles zei spottend:

— Het is zwaar en het zal een lelijke plooi in mijn rok trekken, maar men moet iets voor de goede zaak over hebben. Waarom kijk je op de pendule, Ilona, verwacht je soms nog andere bezoekers?

De vrouw gaf geen antwoord, maar scheen ingespannen te luisteren. Haar gelaat was verwrongen en haar ogen hadden een duistere, valse gloed.

— Zijn zij daar al? vroeg Raffles scherp. Maar wat dacht je dan, canaille, dat ik je niet doorzien had? Begrijp je dan niet, dat ik wel wist welke opdracht je die schurk fluisterend op de gang gegeven hebt? Ik kon de woorden van je lippen lezen, weet je dat wel? Dankbaarheid, uw naam is vrouw! Je zegt, dat ik je het leven heb gered — terwille van een handvol geld en juwelen laat je de politie waarschuwen, die nu wel bij de opengelaten voordeur zal zijn! Heb ik gelijk?

De vrouw beefde heftig, niet van schrik, maar van wraakzucht en misschien uit vrees, dat het wild haar nog op het laatste ogenblik zou ontsnappen.

Haar gelaat had een angstwekkende uitdrukking gekregen en was nu niet langer schoon.

Zij stond in half gebukte houding, toeziende hoe Raffles haastig van de brieven en het bankpapier een pakje maakte en dat in zijn andere roszak deed verdwijnen.

Haar kleine vuisten waren gebald en trilden. Tussen de rode lippen, half opgetrokken, vertoonden zich de scherpe, witte tanden, als van een roofdier, dat in het nauw is gedreven.

Raffles liet een kort lachje horen, waarin al zijn minachting klonk en hij zei:

— Ja, het is duidelijk, jij duivelin — als je nu een wapen tot je beschikking had, dan was het met mij gedaan! Maar ik geloof, dat ik mij moet haasten, want de agenten zijn al op de trap, of ik moet mij sterk vergissen. Ik moet je de hulde brengen, dat je zeer spoedig je nieuwe slaaf aan het werk hebt gezet. Lange Joop heeft zijn taak goed verricht — en je vrienden van de politie zullen mij niet al te zachtvaardig behandelen als ik in hun handen vall

— En dat zul je, dat zul je! krijste de vrouw, bijna dol van woede en met een paar sprongen

ILONA, DE AVONTURIERSTER

was zij bij de deur, die toegang gaf tot de gang en schreeuwde zo luid zij kon om hulp.

Raffles haalde de schouders op.

Hij was in een ommezien bij haar, duwde haar in de gang, sloot de deur en grendelde ze opnieuw. Daarbuiten raasde en tierde Ilona en schreeuwde in haar woede zo luid, dat haar keel er pijn van deed.

Zij kon de gehele gang overzien en ook de deuren in het oog houden, die Raffles noodzakelijk moest uitkomen, wanneer hij de slaapkamer weer wilde verlaten, tenzij hij ging zoals hij gekomen was, namelijk door de schoorsteen.

Maar reeds klonken de snelle voetstappen van de agenten vlak bij en zij riep:

— Laten er een of twee naar het dak gaan! Vlug wat, langs de zoldertrap! Misschien zal hij trachten door de schoorsteen te ontkomen!

Zij hoorde de zware schoenen van een paar agenten al op de zoldertrap en lachte uitgelaten, schel en zenuwachtig.

Schiet hem dadelijk neer, als hij tegenstand biedt! gilde zij nog.

Daar kwamen al een paar agenten aanlopen, beiden gewapend en nog hijgend van het snelle trappenlopen.

— Let op deze deuren! beval Ilona onmiddellijk. Hij zal ze wel gegrendeld hebben. Maar hij kan onmogelijk weg, zou ik zeggen. De afstand is veel te hoog. Trap desnoods de deur in, als ze dicht mocht zijn!

Inderdaad bleek de deur van het boudoir gesloten, maar die van de slaapkamer, die door Lange Joop op zulk een handige wijze ontgrendeld was, ging dadelijk open, zodra een der agenten de hand op de kruk legde, tot zijn eigen verwondering en het wantrouwen van Ilona, die fluisterend waarschuwde:

— Dat bevat mij niet! Wees voorzichtig, want hij heeft allerlei streken. En schiet bij de minste verdachte beweging.

De twee agenten duwden de deur verder open en traden in het volkomen verlaten, helder verlichte vertrek.

Een hunner liep dadelijk op de schoorsteen toe en luisterde aandachtig:

— Hier is hij zeker niet door weggegaan, mevrouw, want de tijd is te kort geweest en het is niet zo makkelijk in een volkomen duisternis langs de klimijzers naar boven te komen. Waar gaat die deur heen?

De man had op de deur naar het boudoir gewezen en Ilona zag tot haar verbazing, dat die gesloten was en die verbazing werd tot ontsteltenis, toen zij aan de kruk rammelde en het haar bleek, dat de deur aan de andere zijde gegrendeld was.

— Daar begrijp ik niets van! fluisterde zij hees. Ik hoop toch dat een van jullie op de gang is gebleven?

— Daar staan twee man, mevrouw!

Ilona snelde weer naar buiten en vroeg aan een van de mannen, die zich daar hadden opgesteld:

— Daar is toch niemand uit die deur daar gekomen?

— Welneen, mevrouw, dan hadden wij het immers moeten zien!

Zonder iets te zeggen, ging Ilona op de boudoirdeur toe, maar zij kon haar niet openen.

Haastig ging zij weer binnen, in de slaapkamer en zei schor van opwinding:

— Dan moet hij zich hebben opgesloten! Alle beide deuren zijn van binnen gegrendeld.

— Is er een raam, madame?

— Er is er een, maar het is minstens vijf meter boven de grond.

— Nu, dan kan hij toch niet ontsnapt zijn, want ik heb het hele huis laten omsingelen! Wij zijn met ons twaalven!

— En misschien is dat maar nauwelijks voldoende! zei Ilona bitter. Vraag hem of hij zich wil overgeven!

De agent bonsde met zijn sterke vuist op de tussendeur, verhief zijn stem en vroeg:

— Ben je van plan je over te geven, Raffles?

— Je kunt naar de maan lopen! klonk een bedaarde stem daarbinnen.

— Dan zullen we geweld moeten gebruiken, madame! zei de agent. Staat u toe dat we de deur inlopen?

— Al blies je het hele huis op! antwoordde Ilona op woeste toon. Als je hem maar te pakken krijgt. Hij heeft al mijn juwelen gestolen, mijn geld en dan nog particuliere brieven, die mij nog meer waard zijn!

De agent wachtte geen nadere verklaringen af, maar gaf zijn maat een wenk en beiden wierpen zich tegelijk met het volle gewicht van hun zwaar lichaam op het deurpaneel, dat kraakte en versplinterde, maar dat zich nog niet begaf, alvorens de agenten nog tweemaal hun krachtsinspanning hadden herhaald.

Maar toen barstte ook het gehele bovenpaneel en sprong open en een der agenten stak dadelijk zijn revolver door de opening en beval bars:

— Je handen op, Raffles, en geen grapjes, want het is ditmaal ernst. We hebben je, man! Er kwam geen antwoord.

— Haal geen streken uit, hernam de agent met stemverheffing of wij schieten!

Stilte des grafs.

— Misschien is hij naast de deur gaan staan, om te schieten, zodra een van jullie het hoofd vertoont! fluisterde Ilona, die beefde van opwinding en bevredigde wraakzucht. — Steek je hand alleen door het gat en tracht de grendel terug te trekken.

De man gehoorzaamde, zonder dat er iets

ILONA, DE AVONTURIERSTER

gebeurde, trok de grendel terug en wierp tegelijkertijd de deur wijd open.

Het boudoir was nog altijd helder verlicht. Maar het was ledig.

Van den man, die zij hadden moeten vangen, was geen spoor te zien.

Terwijl Ilona bij de deur bleef staan, bleek als een dode, doorzochten de twee agenten haastig het niet zeer grote vertrek, keken onder de divan, doorzochten een grote klerenkast, alles met hun revolver in de vuist.

— Dan moet hij toch door het raam ontkomen zijn! siste Ilona, die zich wankelend aan een deurpost staande moest houden.

De agent had wel eens van Ilona Etchevary gehoord en daarom durfde hij niet welsprekend de schouders ophalen.

Hij vergenoegde er zich mede, zwiingend de

gordijnen geheel terzijde te schuiven en toen op het raam te wijzen.

Het was een dubbelraam en het was met een spanjolet gesloten. Het was volkomen onmogelijk, dat iemand door dat raam was gevluht en het daarna van buiten af weer zou hebben kunnen sluiten.

Een schoorsteen had het vertrek ook niet, want die was jaren geleden dicht gemetseld en er stond nu een electricisch haardje.

Toen dit alles tot Ilona doordrong, slaakte zij een zwakke kreet en viel in zwijm.

Want zij was wel een sterke vrouw met stalen zenuwen — maar het denkbeeld, dat zij het onderspit had gedolven dat zij aan haar wraakzucht niet had kunnen voldoen, was zelfs haar te machtig geweest.

HOOFDSTUK VI

GRAAF PERCY MACLOAD KRIJGT BEZOEK

Omstreeks vijf uur later, dat wil zeggen om negen uur in de ochtend, toen de zon reeds lang aan de hemel stond, ging er aan de achterzijde van het oude huis langzaam een smalle deur open en een man trad te voorschijn, die een paar seconden aandachtig rondkeek, toen de deur achter zich sloot en met bedaarde schreden door de kleine achtertuin liep, totdat hij een poortje bereikt had in de tuinmuur, dat zeker maar zeer zelden gebruikt werd, want grendels en slot waren stijf verroest.

Wonderlijk genoeg echter behoefde de man er maar even aan te trekken en de grendels gleden, alsof zij goed geolied waren, terug.

Op het slot stak geen sleutel, maar dat scheen voor den man óók geen bezwaar te zijn, want met behulp van een glinsterend voorwerpje opende hij het gemakkelijk. Juist toen hij het poortdeurtje naar zich toetrok, werd er in het huis ergens een raam opengeworpen en een schel gegil klonk boven het stadsgerucht uit, dat hoe langer hoe krachtiger werd.

— Daar is hij! schreeuwde een hese vrouwenstem. O, die ezels van agenten!

— Ja, met die erkenning ben je een beetje te laat, waarde Ilona! zei de man spottend voor zich heen.

En het volgende ogenblik stond hij in een weinig betreden zijstraat en sloot de deur achter zich.

Misschien waren er wel enige voorbijgangers een weinig verwonderd op het zien van die keurig geklede heer, die zo vroeg op de dag reeds in rok scheen te zijn en uit een tuinpoortje kwam. Maar zij kregen weinig tijd om er over na te denken, want reeds het volgende ogenblik was de elegante heer een smalle steeg ingelopen nauwelijks zes meter lang, die weer uitkwam op een bredere straat en daar naast een nog jonge man gaan zitten, die zelf achter het stuurwiel zat van een grote, grijsgelakte auto en dit voertuig in snelle beweging bracht, zodra de ander het portier had dichtgeslagen.

De wagen had zeker reeds een kwartier in snelle vaart gereden, toen de bestuurder, eindelijk op een stille plek gekomen, vroeg:

— Alles is toch nu in orde, Edward? Ik moet je zeggen, dat ik in dodelijke onrust heb verkeerd; ik vreesde je instructies niet goed te hebben begrepen!

— Je hebt je niets te verwijten, Charles! De omstandigheden hadden mijn plannen een weinig in de war gestuurd. Ik wil echter bekennen, dat ik daarop had moeten rekenen, van het ogenblik af, dat ik met een vrouw te doen kreeg — en nog wel een vrouw als Ilona Etchevary!

— Wat is er eigenlijk gebeurd? vroeg Brand. Natuurlijk heb ik je sein opgevangen, maar hoe kwam je in die toestand?

— Wel er gebeurde iets, dat niemand had kunnen voorzien! Want terwijl ik juist met haar mijn zaken afhandelde, kwam onze vriend Lange Joop op bezoek, bezielde met alles behalve vriendelijke voornemens, want hij kwam om die mooie duivelin dood te slaan door middel van een moordwapen van eigen vinding, hetwelk ik een zekere originaliteit niet mag ontzeggen. Natuurlijk belette ik hem dat, en uit dankbaarheid droeg zij de kerel op, onmiddellijk het eerste het beste politiepsthuis te waarschuwen!

— Het monster! riep Brand verontwaardigd uit.

— Och, zij handelde naar haar aard — wat kan men daar verder aan doen — Het is maar jammer, voor haar althans, dat zij haar eigen huis zo slecht kende en volstrekt geen belang heeft gesteld in de bouwde ervan! Anders had zij natuurlijk moeten weten wat ik wist, namelijk dat er naast de dichtgemetselde schoorsteen in het boudoir een klein, uitstekend verborgen deurtje in de lambrizing is, waardoor men buiten het vertrek in een soort van ruime kast kan komen, die eigenlijk niets anders is dan de voormalige, zeer ruime schoorsteen. Ik had een weinig moeite om het te vinden en dat was me juist gelukt, toen die ruwe kerels van agenten hun

eerste stormloop op de deur ondernamen! Maar helaas, ik kon natuurlijk niet dadelijk weer wegkomen en daarom heb ik maar een uur of vijf in die nauwe schuilplaats doorgebracht. De grond was nog al hard en niet zeer zindelijk, maar ik heb heel gerust geslapen!

— Maar — hoe kwam je in 's hemelsnaam ongemerkt weg?

— Wel, ik ben niet ongemerkt weggekomen! Zij heeft mij op het laatste ogenblik nog gezien, toen ik het tuindeurtje opende. Maar toen was het gelukkig te laat en de agenten waren ingekrukt na zeker minstens drie uren te hebben verspeeld aan een zorgvuldig onderzoek van het hele huis.

— Ik beef als ik denk aan de kans, dat ook zij toevallig het geheime deurtje hadden gevonden! Raffles haalde de schouders op en zeide wijsgerig:

— Als het zo was voorbeschikt, dan was het ook geschied! En dan hinderde het al heel weinig, of ik slapende dan wel wakende werd aangetroffen, want de schoorsteen was van boven met zeer dikke tralies afgesloten! Ik had dus onmogelijk kunnen vluchten. Maar nu is dat alles voorlopig geleden en zullen wij eens nagaan wat ons nu te doen staat!

— Mij dunkt dat dit voor de hand ligt, zeide Brand, woedend. Die vrouw bij de politie aangeven, haar praktijken openbaar maken!

— Ik zou daar zeker wel iets voor voelen, als ik niet de vrees moest koesteren, dat ik dan bij de duivel te biecht ging! zei Raffles, nadenkend. Er is geen spoor van twijfel aan, of die vrouw heeft relaties met kopstukken uit de wereld van politie en politiek — en er bestaat nog altijd een voorwerp uit deze wereld, dat uiterst nuttig is om er dingen in te stoppen, die men liever niet bestraald ziet door het licht der openbaarheid — de doofpot, vereerd en aangebeden door alle lieden, die iets op hun geweten hebben en de macht bezitten, dit te doen vergeten door de buitenwacht. Maar ik zal haar wel op een andere wijze onmogelijk maken — dat misdadige schepsel!

De ogen van Raffles hadden een harde uitdrukking gekregen en zijn lippen waren oopen geklemd. Hij zat geruime tijd in gedachten verzonken en toen keek hij eensklaps weer op en vroeg:

— Waarheen rijd je ons eigenlijk?

— Naar het huis in de Victoriastreet! Je zult je misschien willen vermommen?

— Ja, dat was mijn voornemen. Het is goed, rijd daar maar heen. Het is ook een goede plek, om voorlopig vluchtig kennis te nemen van de inhoud van die brieven, waarop die duivelin zo gesteld scheen te zijn!

— Bracht — het overigens nog iets op?

— Ik mag niet klagen! Aan juwelen is er zeker

wel een tienduizend pond, het geld zal ongeveer de helft bedragen — maar de brieven, Charles, de brieven konden wel eens onbetaalbaar zijn!

Om vijf uur in de middag van dezelfde dag stond graaf Percy Macload in zijn fraaie slaapkamer voor zijn marmeren wastafel en strikte in de spiegel daarvan met grote zorgvuldigheid zijn witte das, toen de huisknecht binnen trad en zich verontschuldigde:

— Neem mij niet kwalijk mylord, maar er is een heer om u te spreken, die over een zeer dringende zaak komt praten, naar hij zegt.

— Had hem weg gezonden! Je weet toch, dat ik mij kleed voor het diner!

— Ik heb mijn best gedaan mylord, maar hij drong aan. Hij zei, dat u hem stellig wel zoudt ontvangen en daarbij noemde hij de naam van een wederzijdsen vriend. Het was een vreemde naam — Lange Joop, geloof ik!

De witte das zou opnieuw gestrikt moeten worden, want Macload had haar met driftige, onbeheerste beweging losgetrokken. Hij bleef met een strakke uitdrukking op zijn gelaat zichzelf een tijdje aankijken in de spiegel, alsof daar een vreemde stond, en hij wist, dat zijn stem ongevoon klonk, ofschoon hij ze uit alle macht poogde te beheersen, toen hij schijnbaar onverschillig zei:

— Nu, ik heb wel vijf minuten voor hem. Laat hem maar in mijn werkkamer — of wacht, waar is hij nu?

— In de kleine salon, mylord.

— Laat hem daar dan wachten, totdat ik weer gescheld heb. Breng hem dan naar mijn werkkamer. Apropos, hoe ziet hij er uit?

— Een heel deftig heer, mylord, zeker niet jong meer, maar een echte, fijne heer!

Macload bleef zijn bediende onbeweeglijk aanstaren. Hij had een kil, angstwekkend gevoel in de buurt van zijn hart. Het was alsof daar een koude hand in zijn binnenste omwoelde en toch, wat had die bediende voor bijzonders gezegd? Een deftig heer bezocht hem. Wat stak daarachter? Maar hij kende Joop, de moordenaar — wat betekende het alles? Wie was die man, die een armoedige, met geld te betalen sluipmoordenaar kende, en toch een „fijn, deftig heer“, was?

De bediende was heengegaan en Macload beëindigde haastig zijn toilet, trok zijn rok aan, stak een bloem in zijn knoopsgat, bespoot zich wat men een odeurspuitje, streek zijn haar nog eens glad, verliet daarop het vertrek en daalde de trap af, om zijn werkkamer binnen te gaan.

Hij bleef met de knop van de deur in de hand staan, want bij zijn binnenkomen was een met verfijnde smaak geklede heer opgestaan, die dicht bij het bureau had gezeten en die nu glimlachend zei:

— U neemt het mij niet kwalijk, mylord maar ik ben maar aanstonds hierheen gegaan. Beschuldig vooral uw bediende niet, want die weet er niets van. Zoudt u de deur niet willen dicht doen? Zo is het beter. U zult wel begrijpen waarom ik hier zo gaarne vóór u binnen wilde zijn?

— Neen mijnheer, dat begrijp ik niet! antwoordde Macload, wit van woede.

— Dan ben ik wel verplicht, het u uit te leggen. Ik begreep wel, dat een man als gij zijt, steeds op zekere gebeurlijkheden voorbereid moet zijn en wel een of ander wapen onder het bereik van zijn hand wil hebben, als hij bezoek krijgt van lieden — die een man als Lange Joop als een introductie bezigen. Het was zo als ik vermoedde — in de lade van uw schrijftafel vond ik een kleine browning, een uitstekend wapen, behoorlijk geladen. Voor alle veiligheid heb ik het maar bij mij gestoken. Ik houd niet van schietpartijen, waarvan ik het onderwerp ben!

Macload was langzaam het vertrek binnen gekomen en staarde de bezoeker aan, alsof hij een geestverschijning zag.

Het was een lange, nog zeer knappe man, ofschoon zijn keurig gekapt haar zo wit was als sneeuw. Zijn grijze ogen waren nog levendig en keken een weinig spottend, maar ook met onmiskenbare minachting de ander aan.

Hij was uitstekend gekleed en zijn gehele wijze van optreden verried, dat hij gewend was, zich in de hoogste kringen te bewegen.

Met een bijna werktuigelijk gebaar had Macload zijn bezoeker op een stoel gewezen en nam nu zelf plaats. Hij maakte zijn droge lippen met zijn tong nat en bracht er toen met moeite uit:

— Ik weet niet wat ik van dit alles moet denken; mijnheer. Uw woorden klinken mij al heel zonderling in de oren. Wie bent u eigenlijk en wat wilt u van mij?

— Ik ben — goed bekend met Lange Joop. Dit in de eerste plaats. Ik wil niet zeggen, dat ik zijn vriend ben, want dat is niet 't geval. Maar ik weet heel wat zaken van hem — en de bekendmaking daarvan zou menigeen in een zeer onaangename positie kunnen plaatsen. Ik achtte het dus gewenst om u te waarschuwen.

— Mij te waarschuwen? herhaalde Macload toonloos. Tegen wie of tegen wat?

— O, tegen een menigte zaken en heel wat personen! Laat ik u een kort overzicht mogen geven van de toestand, dan zult u zelf kunnen oordelen! Daar is ten eerste de opdracht aan Ahasverus. Waarom schrikt u? O, ik heb nog heel andere zaken te openbaren en ik weet zeer, zeer veel! Daar is ten tweede de opdracht aan Lange Joop, die tweeledig was — ten eerste om Ahasverus uit de weg te ruimen, die u doorzien had en ten tweede om een zekere dame te doen verdwijnen, die het u zeer lastig begon te maken

en u volgens een lage raming, tot dusverre wel een tienduizend pond sterling zal hebben afgezet!

Macload was ongetwijfeld een man van krachtige zenuwen, maar hij kon zich thans onmogelijk beheersen. Hij kwam bevend van zijn stoel overeind, maar liet er zich weer op neervallen en stotterde hees:

— Hoe kun je dit alles — ik wil zeggen — wat moet het betekenen? Ben je krankzinnig man?

— Komaan, graaf Macload, laat die houding toch varen! Kom liever rond voor alles uit, dat is misschien nog het verstandigste! Ik zal trachten, uw toestand zo scherp mogelijk af te tekenen dan zult u zelf wel inzien wat u te doen hebt! Niet langer geleden dan gisteren hebt u Lange Joop zijn opdracht gegeven. U weet zeer goed wie hij is — hij echter is onbekend met de persoon van zijn opdrachtgever, in tegenstelling met Ahasverus, die door een kleine list zijn geelaatstrekken te zien kreeg. O, verheugt u niet te vroeg! Ik zie aan de uitdrukking van uw gelaat, dat mijn mededeling een grote opluchting voor u is, maar nogmaals — verheugt u niet met een dode mus. Want Lange Joop weet het alleen maar — nog niet. Het is een kwestie van uren, misschien van minuten, dat zijn kennis zich uitbreidt. U moet namelijk weten, dat zijn aanslag op de schone Iona is mislukt en daar zij drommels goed weet, uit welke hoek de wind waait, zou zij uit wraakzucht de dankbare Joop, die zij vergeven heeft, wel eens uw naam en adres kunnen noemen! U hebt dus, om te beginnen, al twee grote vijanden, in wier handen uw leven geen oortje waard zou zijn — en dan is er bovendien nog Ahasverus, die u ook niet bepaald vriendschappelijk gezind is.

Het bleef enige tijd stil en al die tijd staarde Macload, bleek als een dode, recht voor zich uit.

— Ja, ik begrijp uw toestand, vervolgde de bezoeker, zachter nu. U kent waarschijnlijk wel Duits? Laat ik dan iets van Goethe mogen citeren!

„Das ist der Fluch der bösen Tat

dass sie fortwährend Böses muss erzeugen.“

Wie eenmaal de voet heeft gezet op het hellende pad van de misdaad — die is in verreweg de meeste gevallen reddeloos verloren. De ene schakel grijpt onherroepelijk in de andere en de zware ketting sleurt u mede omlaag. Ontkent u wat ik zo-even zei?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, keek Macload zijn bezoeker met een verwilderde blik aan en bracht er met moeite uit:

— Wie ben je, vraag ik nog eens?

— Ik ben Ahasverus — en ik ben John Raffles, antwoordde de heer met het spierwitte haar zacht, zelfs met iets van medelijden in zijn stem. Men noemt mij wel eens de Wreker en ik beschouw dat als een ere naam. Voor wij verder

gaan, graaf Macload, wil ik u wel zeggen, dat iedere poging van u, om het nog erger te maken en nu de politie te gaan waarschuwen, of alarm te maken, bij voorbaat tot mislukking is gedoemd. Uw huisknecht is op het ogenblik de enige bediende in huis, want de butler heeft vrijaf. Terwijl de man naar boven liep, om mijn bezoek aan te kondigen, heb ik een helper binnen gelaten en beiden hebben wij den man onschadelijk gemaakt. Stel u gerust — u zoudt mij onrecht aandoen, als u zoudt geloven, dat ik een braaf, onschuldig man ook maar een haar op het hoofd zal krenken!

En ik verzeker u dat dit onaangename avontuurtje hem geen windeieren zal leggen. Uw telefoonleiding is verbroken, u bent ongewapend ik ben het echter niet en ik spreek in volle ernst, als ik zeg, dat ik u zal weten te beletten, deze kamer te verlaten vóór ik dat goedkeur. Overigens, mijn helper houdt op dit ogenblik in de gang de wacht — en ik moet u zeggen, dat hij nogal driftig is, bij de hand, zoals men dat noemt — en zijn hand, tot een vuist gebald, is zo goed als een voorhamer!

— Ik zal geen poging doen om te vluchten, ik luister naar u en — ik beken alles, alles! zei Macload, bijna fluisterend, als vernietigd door die plotselinge ramp, die in zijn leven was gekomen.

Raffles keek een ogenblik op hem neer, op die gebogen gestalte, met een mengeling van minachting en mededogen en zijn stem had niet meer die hardheid van zo-even, toen hij hernam:

— Graaf Macload, niemand zal uw afschuwelijke daad kunnen verontschuldigen, maar begripen zullen velen haar! Ik heb brieven gelezen, die die vrouw had, die ze u had ontfutseld en ik heb ze thans in mijn bezit!

— Dan ben ik verloren! kreunde Macload zonder op te zien.

— Misschien. Ik ben juist hier gekomen om te trachten een regeling met u te treffen! U bent lid van het Hogerhuis, graaf Macload en men wijst u aan als lid van het kabinet, dat zonder enge twijfel dezer dagen zal worden gevormd, de dagen van het huidige ministerie zijn geteld — de stormloop der conservatieven is al te krachtig. Voorts maakt u deel uit van de raad van beheer van enige grote banken, u bent gedelegeerd commissaris van een onzer grootste kunstinstellingen en directeur van een industriële ondernemingen, die een omzet heeft van miljoenen. En dat alles is u niet voldoende geweest, want u hebt uw positie als Hogerhuislid misbruikt om mensen te beschermen, die het niet verdienen en zaken gedaan, die het daglicht schuwen. Als bankbeheerder hebt u dingen gedaan, die u, werden ze bekend, met den strafrechter in aanraking zouden brengen, maar het

allerergste, het onvergeeflijke is, dat u uw eigen land bedrogen hebt door gefingeerde leveranties, die nooit hebben plaats gehad, een geheel warnet van bedriegerijen, schandelijk en laaghartig! Van dat alles zijn in die papieren de onweerlegbare bewijzen te vinden. Om u staande te houden, hebt u niet geschroomd, over lijken te gaan! Die vrouw was ongetwijfeld een slecht karonje, maar er hadden u wel andere middelen ten dienste gestaan. Is alles waar wat ik zeg?

— Hoe zou ik het kunnen ontkennen? U hebt immers de papieren! zei Macload bitter. En nu komt u ze mij verkopen?

— In zekere zin! antwoordde Raffles langzaam. Maar met geld ben ik niet tevreden, mylord. Luister dus goed naar wat ik van u eis. U bent een van die gevaarlijke lieden, die ons vaderland aanvreten, zoals de rupsen het de gave vruchten doen. U zult nu, op ditzelfde ogenblik uw ontslag nemen als Hogerhuislid en het spreekt vanzelf, dat ge u geen benoeming in het nieuwe kabinet zult laten welgevallen. U zult aftreden als bankdirecteur en u zult binnen een maand — u ziet, dat ik u de tijd ruim toemeet — ons land hebben verlaten en ik verban u voor een tijd van tien jaren! Denk niet, dat dit grootspraak is, want ik zeg nooit iets, dat ik niet kan verantwoorden! Ik ben zeer machtig, graaf Macload. Volgt u mijn bevel niet op, dan zal u dat vroeg of laat diep berouwen! Tenslotte betaalt u me voor de brieven tienduizend pond sterling — of liever voor mijn stilzwijgen, want de brieven houd ik onder mijn berusting!

— En wie waarborgt mij, dat u er geen verder gebruik van zult maken?

Raffles keek uit de hoogte op hem neer en antwoordde koeltjes:

— Dat waarborgt u mijn woord als gentleman, mylord. Gedraagt u naar behoren, dan beloof ik u, dat u over twee jaren de brieven terug ontvangt. Misschien bent u wel in uw binnenste verwonderd over de toegeeflijkheid, waarmede ik u behandel, inplaats van u regelrecht aan de Justitie over te leveren. Ik doe dat, omdat ik begrijp, dat u vreselijke weken, misschien wel maanden, hebt doorleefd in de greep van die vampier, en omdat de tot dusver aangerichte schade gelukkig nog niet onherstelbaar is.

— Maar u breekt mijn loopbaan, u vernietigt mijn toekomst! riep Macload, op een toon van wanhoop.

— U hebt wel twee mensenlevens willen vernietigen en de toekomst van duizenden willen breken! hernam Raffles streng. U bent zeer rijk en kunt in den vreemde een werkkring zoeken, als u dat wilt. Wat het geld betreft, dat u mij moet geven — ik zal het niet tot mijn eigen voordeel aanwenden. Het zal een nuttig gebruik vinden — heel wat nuttiger, dan u van uw geld

gemaakt hebt, mylord. En haast u nu, want ik heb weinig tijd te verliezen. Schrijf een cheque en schrijf de brieven, die ik van u verlangd heb!

— En die vrouw, die duivelin — zal die ongestraft blijven? riep Macload, op woeste toon.

— Stel u gerust, antwoordde Raffles glimlachend, die is reeds gestraft in het dierbaarste wat zij kent, haar geld en haar juwelen! Bovendien heb ik beslag kunnen leggen op bijna al haar „werkkapitaal“, dat wil zeggen, de brieven van allerlei aard, die zij op slinkse wijze in handen had weten te krijgen. Overigens — zij zal zich van avond in Brazilië bevinden.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en glimlachte opnieuw.

Macload wierp hem een wantrouwende blik toe en zei:

— Waarom drijft u de spot met mij?

— Het is werkelijk, zoals ik zeg! Ik heb haar hedenmiddag, toen zij uitging om te lunchen, met een van mijn snelste auto's laten ontvoeren, laten bedwelmen en haar aan boord laten dragen van mijn vliegtuig. Het is geen gewoon toestel, mylord, — het kan een snelheid van achthonderd kilometer per uur, desnoods dagenlang volhouden.

Met iets van vrees en ontzag in zijn blik keek Macload den groten avonturier aan en toen zij hij stamelend:

— Maar — waarom juist naar Brazilië?

— Dat had een goede reden. Ik vond onder de papieren, die ik uit haar bureau nam, enige aanduidingen, die er op wezen, dat de politie van dat land nog een appeltje met haar te schillen had. Maar dit om een bedrijf, waarvoor geen Europees land haar kan uitleveren. Maar wat een regering niet kan doen, dat kan de vrijgevochten Raffles, die zich aan geen wetten of voorschriften stoort, wèl. Ik had de politie te Rio de Janeiro van te voren gewaarschuwd en die behoefde niets anders te doen dan de welkome buit in ontvangst te gaan nemen, op de plek, die ik had aangewezen.

— Maar — als dat zo is, dan kan zij Lange Joop ook niet hebben gewaarschuwd! riep Macload hoopvol uit.

— Daarop zou ik maar niet al te vast rekenen! zei Raffles ernstig. Zij had daartoe tijd in overvloed. En daarom is het voor u goed, dat ge u spoedig uit de voeten maakt. Met of zonder brieven — die kerel zou het u zeer lastig kunnen maken.

— Als hij geen bewijzen heeft, kan ik hem laten arresteren! riep Macload uit.

Raffles keek hem bestraffend en hoofdschuddend aan en hernam:

— Ik zie u nog niet in een staat van deemoed en onderwerping, graaf Macload. Het ware beter voor u, als u mijn raad zoudt opvolgen en reeds

morgen Londen zoudt verlaten. Ik wil u een week tijd laten om uw zaken te regelen, maar ik geef u de raad — vertoon u niet al te veel in de wijken van het nachtelijke vermaak, en wees voorzichtig!

— U wilt toch niet zeggen, dat die ellendeling het op mijn leven voorzien heeft? schreeuwde Macload.

Een soort van glimlach vloog over het gelaat van Raffles, toen hij langzaam sprak:

— En dat vraagt u, een man van de wereld, die geen weerstand hebt kunnen bieden aan de verleidingskunsten van die vrouw? Wel, Lange Joop is haar slaaf, haar lijfeigene. Zij kan van dit ogenblik af met hem doen wat zij wil! Hij begon met mij te verraden, vijf minuten nadat zij hem met haar blik had betoverd, tien minuten nadat ik hem de vrijheid had hergeven — en niemand kan zeggen waar hij zal eindigen. Het is niet alleen de dankbaarheid jegens haar, omdat zij hem liet gaan, nadat zijn aanslag op haar mislukte was....

— Dat vroeg ik u nog niet: Waarom mislukte die aanslag en hoe weet u het?

— Omdat ik die nacht juist in haar huis was voor mijn eigen zaken! antwoordde Raffles kalm. Ik belette het hem, haar dood te slaan met een zware knuppel, zij vergaf hem — zij keek hem aan met haar aantrekkelijke ogen — en het was met den man gedaan. Zij beschouwde hem een dag tevoren als een vod, als lucht — maar zij had een wraakoefening te voltrekken, zij glimlachte tegen hem en op hetzelfde ogenblik was hij haar werktuig. Nogmaals, graaf, neem u in acht, want een slaaf van Ilona Etchevary is tot alles in staat! Nu die cheques en de brieven!

Graaf Percy Macload gehoorzaamde Raffles in alles en de volgende dag kon Raffles niet alleen de cheques laten innen, maar hij las ook in de Times, dat Macload zijn ontslag had genomen.

Maar in een enkel ding volgde hij de wenk van Raffles niet op en dat kostte hem het leven.

Men vond hem vijf dagen later des avonds op de hoek van een straat in Soho, met een dolkmes tot aan het heft tussen de schouderbladen.

Dat mes leidde al spoedig tot de ontdekking van den moordenaar. Het was Lange Joop.

Een week later stond een soort van menselijk wrak terecht, huilend als een klein kind, zich op de borst slaande en schreeuwend om Ilona, haar beschuldigend en dan weer woorden van onzinnige liefde mompelend — een zinneloos man, die nauwelijks meer een mens was.

Hij zat met hangende onderlip voor zich uit te staren en scheen het zelf niet eens te horen, niet eens te zien, hoe de rechter plechtig op-

ILONA, DE AVONTURIERSTER

stond, zich het hoofd dekte met de zwartzijden baret en het doodvonnis tegen hem uitsprak.

Evenmin hoorde hij het, hoe, terwijl men hem wegleidde, boven op de publieke tribune een nog jonge vrouw weende, alsof haar hart zou breken.

Dat was de kleine Pola Titunescu, die als een

kind de rechtszaal was binnen gedaan en er uitkwam als een gerijpte vrouw — gerijpt door wraakzucht en die nog maar één verlangen kende: zich te wreken op de vampier, die haar den man had ontstolen, die zij had lief gehad en die hem in de dood had gejaagd.

